

Legenda o troch kameňoch

časť druhá - Jawen

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Pavel Sekerák	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2022)	Pavel Sekerák

O knihe

Len nedávno sa do Agaru vrátila Linwë z odvážnej cesty neznámymi krajinami, aby vyslobodila svoju mladšiu sestru z rúk krutého veliteľa žoldnierov – Nidasa.

Jeho pomsta prišla čoskoro a obyvatelia Algaru čelili presile jeho krvilačnej armády. Takmer s istotou by v tom boji všetci zahynuli, nebyť zázračného dieťaťa, ktoré ukončilo ich besnenie. Osud algarov je odteraz v jeho rukách.

GREENIE KNIŽNICA

LEGENDA
O TROCH KAMEŇOCH
ČASŤ DRUHÁ - JAWEN

PAVEL SEKERÁK

Obsah

Legenda o troch kameňoch.....	1
O knihe.....	2
Cesta do Eimmu.....	5
Vzácná návšteva.....	10
Rieka.....	18
Na druhej strane.....	24
Výzva.....	28
Prepad.....	38
Nečakané stretnutie.....	40
Družina.....	49
V zátokke.....	58
V Eimmu.....	64
Vojna sa blíži.....	69
Myalsera.....	71
Kameň je na dosah.....	75
Garthonova odplata.....	79
Vlk.....	85
Zoë.....	89
Poslovia zo Sazaru.....	93
Ľadová princezná.....	99
Víťazstvo.....	106
Hľadanie.....	110
Návrat trpaslíka.....	116
Keď tri sa stanú jedným.....	123

Cesta do Eimmu

Druhý deň ráno, za úsvitu, opúšťa Algar mladý chlapec v sprievode zdatného bojovníka Thondora. Neobzerajú sa späť. Vedia, že za sebou zanechávajú nielen slzy, ale i nádej. Kráčajú popri rieke smerom na juh. Jawen nikdy predtým neopustil Algar. Všetko za hranicami dediny bolo pre neho nové. Každý výhľad či horizont, každé zákutie, každý strom bol pre neho fascinujúci. Dokonca aj vzduch sa mu zdal akýsi iný. Plný vzrušenia si sotva uvedomoval aká nebezpečná je jeho úloha. Nadšenie z dobrodružstva z neho neopadlo ani po tom, čo ho kvôli unaveným nohám musel Thondor vziať na svoje plecia, pretože odmietal zastaviť a urobiť si prestávku. Až keď sa začalo stmievať. Až vtedy prvýkrát pocítil chlapec strach a obavy z ich cesty.

„Nemali by sme sa utáboriť a niekde prenocovať, to chceš ísť ďalej aj v noci?“ - pýtal sa svojho oveľa skúsenejšieho súputníka.

„Tu niet kde prenocovať. Pôjdeme ďalej!“ - stroho odpovedal Thondor.

„Ale veď za chvíľu nebudeme vidieť ani na krok...“

„Ale budeme!“ - položil chlapca na zem a z batoha vytiahol dve pochodne.

Na okamih sa na ne zahl'adel a vzápätí jednu z nich odložil naspäť. Tú druhú zapálil a podal chlapcovi.

„Tak čo? Teraz sa už nebojíš, však?“

Jawen zaváhal. Nevedel sa rozhodnúť či bude lepšie priznať svoj strach, alebo či sa má naďalej tváriť, že je v poriadku.

„Lonor mi povedal, že s tebou sa nemám čoho báť. Si vraj ten najsilnejší bojovník na svete.“

„Je to starý táraj. Niekedy trochu preháňa.“

„Neverím ti! Hovoril mi ako sa na teba vrhlo desať chlapov a ty si ich všetkých pobil.“

„No vidíš, tak to vôbec nebolo. Zase preháňal. Nebolo ich desať, ale dvanásť. A všetkých som ich nepobil, dvaja utiekli.“ - usmial sa na chlapca a postrapatil mu vlasy.

„Vládzeš?“

„No, ani moc nie...“ - priznal Jawen a pozeral na svoje chodidlá.

„Kúsok odtiaľto je stará drevenica. Bývali v nej zlatokopi. Lenže tu nebolo toľko zlata, koľko očakávali, a keď sa dopyčuli o veľkých ložiskách na východe, odišli tam.“

Chlapec na neho hľadel s očami otvorenými dokorán.

„Ty si tu už bol, keď to všetko tak poznáš?“ - pýtal sa s úžasom v tvári.

„Chlapče, nie si jediný, kto chce nájsť Garthona a získať ten kameň...“

„Čo sa stalo? Nenašiel si ho?“

„Nie tak celkom, nebolo mi umožnené nájsť ho.“

„Ako to?“

„Tie lesy na juhu... Eimmu. Žijú v nich zelení elfovia, zvláštne a hrdé bytosti. Neboli ku mne moc priateľskí. Na svojej prvej výprave som tadiaľ chcel prejsť, ale nechceli mi dovoliť vstúpiť do ich lesa. Nepresvedčil som ich. Ani prosbami, ani vyhrážkami.“

„Myslíš, že teraz nám to dovoľia?“

„To ty predsa veríš tomu tvojmu snu natoľko, že si presvedčil aj Lonora. Je jedno čo si myslím ja. No ak je to naozaj tak, ako si hovoril, tak sa tam nejako dostať musíme.“

Približne po hodine cesty dorazili ku schátranej drevenici. Vyzerala inak ako si ju Thondor pamätal. Strecha bola na jednom mieste prepadnutá a zdalo sa, že sa celá stavba nakláňa na stranu. Poobzeral si ju zo všetkých strán a potom z celej sily udrel svojimi mocnými rukami do steny tohto naoko chatrného príbytku. Zodvihol sa kúdol prachu a spod strechy vyletelo niekoľko vyplašených vtáčat.

„Je to v pohode. To vydrží.“ - prikývol spokojný so svojou metódou, ktorou zhodnotil statiku stavby a cez pokrivené dvere odvážne vstúpil dnu. Jawen ho nasledoval, hľadiac na neho ako na svoj najväčší idol. Uvelebili sa v jedinej neporušenej miestnosti. Jawen takmer okamžite zaspal. Jeho priateľ udržiaval oheň a strážil dvere kým neprišlo ráno.

„Vstávame, chlapče!“ - budil Jawena, len čo začalo svitať.

„Čo... Čo sa deje?“

„Musíme ísť. Nie je čas leňošiť.“

Rozospatý chlapec si pretieral oči. Kým on spal, Thondor stihol uloviť v neďalekom potoku pár rýb a upiecť ich na ohni.

„Jedz! Potrebuješ silu.“ - podával mu jednu z nich.

Jawen si ju vzal bez jediného slova. Už sa pomaly preberal a jemu tiež začalo svitať. Má pred sebou dlhú cestu. Teraz musí zabudnúť na pohodlie domova. Na okamih sa zamyslel. Čo asi teraz robí jeho mama? A bratia?

„Vari ti nechutí?!“ - pýtal sa Thondor, keď videl ako chlapec drží sústo pred otvorenými ústami.

„Ale chutí, chutí. Je výborná. Ja len... Ale nič.“ - rýchlo do seba hodil niekoľko posledných kúskov mäsa a bežal k potoku.

Studená voda stekala po jeho tvári. Okamžite ho prebrala. Pozeral sa na svoj odraz vlniaci sa na hladine. Bola to tvár chlapca, no on tam videl odvážneho bojovníka. Ku chatrči sa vrátil plný odhodlania. Teraz už mohli pokračovať v ceste.

Narozdiel od predošlého dňa, teraz sa zdalo, že Jawen v sebe našiel nejakú skrytú silu, alebo niečo také. Putovali celý deň takmer bez prestávky. Staršiemu z nich to, pochopiteľne, vyhovovalo. Nerád sa zdržiaval. Trpezlivosť nebola jeho silnou stránkou. Podvečer už jedným okom hľadel po okolí s úmyslom nájsť vhodné miesto na prenocovanie. Jawen bol na svoj vek mimoriadne bystrý a hneď si to všimol.

„Dnes nie, Thondor. Budeme pokračovať.“ - povedal rozhodným hlasom a vzal do ruky pochodeň.

Vzácná návšteva

„Lonor, pod' sa pozrieť! Blíži sa sem akási podivná výprava.“ - zavolať na neho jeden zo strážcov brány.

Z lesa prichádzala skupina asi dvadsiaticich pestro odetých jazdcov. Necválali, zdalo sa, že času majú dosť. Niekoľko metrov pred bránou skupina zastala. Jeden z jazdcov sa priblížil ku hradbám a hlasno zvolal:

„Otvorte bránu! Prichádza ku vám Langon, kráľ Sazaru.“

„Čomu vd'acíme za jeho návštevu v našom kraji?“ - trúfalo sa spýtal jeden zo strážcov.

„Hľadáme dve dievčatá, ktoré boli hosťami nášho kráľa.“

„Prečo? Čo od nich chcete?“

„Majú niečo, čo im nepatrí.“

Strážca sa pozrel na Lonora a pokýval hlavou, aby mu naznačil, či ich má pustiť, alebo nie. Namiesto toho vyliezol starec ku nemu a sám pokračoval v rozhovore.

„A čo konkrétne by to malo byť?“

„Vzali vzácny drahokam, ktorí patrí kráľovi a ľudu Sazaru.“

„V našom kraji niet zlodejov, museli ste sa zmýliť.“

„Volá sa Linwë a tá druhá... Ako sa volá tá malá?“ - obrátil sa jazdec na kráľa.

„Nídwen.“ - našepkal mu.

„Volajú sa Linwë a Nídwen!“ - zahlásil sebaisto.

„Ak sú vaše úmysly čestné, budete našimi hosťami, ale ak nie...“

„Chceme len to, čo je naše. Nič viac. Prišli sme v mieri a v mieri aj odídeme. Pokiaľ nám vrátite, čo nám patrí.“

Drevená brána sa otvorila a výprava pomaly vošla dnu. Lonor prikázal napojiť kone a pohostiť výpravu, ktorá mala za sebou očividne dlhú cestu. On sám prišiel k Langonovi a požiadal ho o rozhovor v súkromí. Cestou ku jeho skromnému príbytku si Langon všimol, že niektoré domy boli len nedávno opravované a kde-tu sa ešte stále nachádzali náznaky predošlých bojov. Zvedavo si obzeral algarov a hľadal medzi nimi dve známe tváre. Pritom cítil akúsi nedôveru, či skôr obozretnosť s akou sa na neho miestni obyvatelia pozerali. Bolo mu jasné, že prežili niečo, vďaka čomu si na cudzincov dávajú veľký pozor. Nehneval sa, len sa nad tým zamyslel, snažil sa to pochopiť. Dom, v ktorom prebýval Lonor, bol síce zariadený skromne, ale každý kto tam kedy bol, sa v ňom cítil príjemne. Bola to taká nenápadná, útulná chalúpka, ktorej dvere boli otvorené pre všetkých.

„Máte rád bylinkový čaj, Vaša excelencia...?“

„Jasné, ten mám veľmi rád. A formality pokojne nechajme stranou.“ - usmial sa Langon, lebo videl, že Lonor akosi nie je vo svojej koži.

„Tak to som rád, lebo dvorná etiketa nie je moja silná stránka.“ - vydýchol si starec.

„My sme jednoduchí ľudia, tu sme si všetci rovní.“ - pokračoval.

„Aj u nás. Ale nikomu to nehovor.“ - zasmial sa mladý kráľ.

Lonor sa otočil a prekvapene na neho prižmúril oči.

„To bol žart, priateľu, iba taký vtip.“ - vysvetľoval – „U vás sa to dá, ste len malá dedina a všetci sa určite poznáte celý život. Ale keď máš na starosti tisíce ľudí, musí to mať nejaký rád. Inak by zavládla anarchia. Každý by si robil čo chce. Vznikli by rôzne skupiny, ktoré by medzi sebou neustále bojovali a nikomu by to nič neprinieslo. Aspoň nie nič dobré. Skrátka, poriadok musí byť.“

„Máš pravdu.“ - prikývol Lonor a položil na stôl dva poháre horúceho nápoja.

„No a kdeže sú tie dievčatá? Nikde som ich nevidel?“

„Budú niekde vonku, najskôr v lese. No každú chvíľu by sa mali vrátiť.“

„Dúfam, že čoskoro. Nemám v úmysle sa tu teraz zdržať. Musím ten kameň dopraviť naspäť do Sazaru.“

„Tak je to teda pravda? To s tými kameňmi...“

„Nepochybujem o tom.“

„Ale Linwë nie je žiadna zlodejka!“ - rázne sa ohradil Lonor.

„To veru nie je. Nebola to ona, kto ho vzal. Urobil to jeden škriatok. Ukradol nám ho a potom ukryl v taške, čo mala Linwë pri sebe. Ten už dostal svoje, to si môžeš byť istý. Garantujem ti, že ten už nikdy v živote nič neukradne.“ - dodal a spokojne si odpil z čaju.

Rozprávali a všetkom možnom i nemožnom, až kým sa vo dverách nezjavila Linwë. Než vstúpila do miestnosti ostala chvíľku prekvapene stáť. Mlčky sa čudovala, čo tu Langon robí. Hovoril, že príde, ale nečakala ho takto skoro. Aj on sa na ňu díval bez jediného slova. Takmer ju nespoznal. Prezeral si to mladé dievča úplne iným pohľadom, ako keď ju videl predtým. V tradičnom odeve algarských žien vyzerala skvostne. Bola viac ženou, než dievčaťom, aké dovtedy poznal. Dlhé, voľné, zelené šaty, stiahnuté v páse hnedou stuhou, ešte viac zvýrazňovali jej ženskosť. Razom akoby zabudol načo sem vôbec prišiel. Vstal z kresla a s pohárom v ruke hľadel na Linwë. Všetko ostatné zrazu prestalo existovať. Lonor si zámerne odkašľal, aby uvoľnil narastajúce napätie.

„Langon, čo ty tu robíš?“ - spýtala sa a niesla do kuchyne košík s čerstvo natrhanými bylinkami.

Nevadilo mu, že sa mu obrátila chrbtom. Aj tento pohľad sa mu páčil.

„Prišiel som za tebou, Linwë.“ - začal až príliš ostýchavo na kráľa.

„Nečakala som ťa tak skoro?“ - usmiala sa.

Langonom lomcovali emócie. Nebolo pre neho jednoduché priznať si, že v skutočnosti sem neprišiel kvôli nej, ale kvôli kameňu. Hoci v tejto chvíli mu kameň pripadal druhoradý. Nemal na výber, musí povedať pravdu.

„Pamätáš si toho škriatka, ktorý nám vtedy utiekol?“

„Zeqa? Samozrejme, že pamätám.“

„Chytili sme ho. Ale kameň, ktorý nám ukradol, už pri sebe nemal, vraj ti ho dal do tašky. Potrebujem ho.“

„Máš pravdu, lenže ja ho už nemám.“

„Nemáš? Ako to?“ - čudoval sa.

Linwë mu vyrozprávala všetko, čo sa u nich v Algare za poslednú dobu udialo. Všetko o Nidasovi, o tom ako boli donútení vziať do

rúk zbrane a použiť ich proti iným ľuďom. A nakoniec aj o hrozbe zjavenej mladému chlapcovi vo sne. Chlapcovi, ktorý sa spolu s Thondorom vydal na cestu do Eimmu. Oni majú ten kameň teraz so sebou.

„Musím ho získať naspäť. Patrí môjmu ľudu. Potrebujeme ho.“

„Čo sa to s vami všetkými porobilo?! Z každej strany nepočuť nič iné, len kameň, kameň... Myslela som si, že ty si iný...“ - povedala nahnevane a smutne zároveň.

„Nechcem ho pre seba, Linwë. Nepotrebujem byť najmocnejší, ani nesmrteľný. Chcem len, aby môj ľud netrpel nedostatkom.“ - bránil sa.

„To sa dá predsa aj bez kameňa.“

Zahľadela sa mu do očí a jeho nohy sa roztriasli. Prestupovalo ním zvláštne teplo, neobyčajný pokoj a nepokoj súčasne. Dobre vedel, že Linwë má pravdu. Ale dal svojmu ľudu sľub, že ho nájde a prinesie späť. Čo by to bol za kráľa, ak by neplnil svoje sľuby? Prišiel by o dôveru a poslušnosť svojich poddaných. V jeho mysli nastala konfrontácia argumentov pre a proti. Prišiel sem s jasným cieľom. Ale od momentu, čo Linwë uvidel, sa jeho pohľad na všetko zmenil. Počúva jej slová a cíti, že má pravdu. Má ten kameň snáď väčšiu moc a väčšiu hodnotu ako poctivá práca ľudí? Je viac ako dobro, ktoré majú títo ľudia v srdci? Zrazu chápe myslenie algarov. Zrazu mu to všetko dáva zmysel. Lenže slovo kráľa je

záväzok, ktorý nemožno len tak nesplniť. Musí to urobiť, hoci teraz to už berie len ako svoju povinnosť.

„Linwë, ty predsa najlepšie vieš, že niekedy človek musí urobiť to, čo je správne a nie to, čo je jednoduché, alebo to, čo by chcel on sám. Musím to urobiť. Musím ten kameň priniest do Sazaru. Raz to pochopíš. Tak, ako som práve dnes ja pochopil teba a tvojich ľudí.“

Bolo jasné, že jeho rozhodnutie je nemenné a nemalo zmysel mu to vyhovárať.

„Ak chceš, pod' so mnou.“ - navrhol s mierne naivným očakávaním.

„Rada by som išla s tebou, ale moje miesto je teraz tu. Tu ma potrebujú.“

„Rozumiem. Keď to všetko skončí, prídem sem za tebou. Sľubujem.“

„Áno, to si mi už hovoril.“

Veľký kráľ Sazaru sa zrazu cítil úplne maličký. Záväzok, ktorý dal mladej dievčine mal teraz pre neho väčšiu váhu, než záväzok, ktorý dal svojim poddaným. Nemôže ju sklamať. To nedopustí. Než

vysadol na koňa a stratil sa za bránami Algaru, zvesil si z krku retiazku s medailónom, ktorý nosil a vložil ho Linwë do dlaní.

„Toto ti dávam, drahá Linwë, ako spečatenie môjho sľubu.“ - pohladil jej dlane a nežne v nich zovrel tento vzácny dar.

„Patril mojej matke a má pre mňa veľkú cenu. Opatruj ho, kým sa vrátim.“

„To nemôžem...“

Pohladil jej vlasy, vysadol na koňa a spolu so svojou družinou vyrazili za Jawenom a Thondorom do Eimmu.

Rieka

Za svetla pochodní putovali takmer celú noc. Thondor nechápal, odkiaľ sa v Jawenovi zrazu berie toľká sila. Krok za krokom ukrajovali čoraz väčší kus z cesty. Krátko pred úsvitom ich však zastavila rieka. Už na prvý pohľad bolo jasné, že dostať sa na druhú stranu nebude vôbec jednoduché. Žiara pochodní sa odrážala na hladine hlbokkej rieky, ktorej prúd bol príliš silný nato, aby ho ustáli na vlastných nohách. Mohli ju skúsiť preplávať. Ak by bol Thondor sám, nepochybne by to dokázal. Lenže teraz tu stál i malý chlapec, pre ktorého to bolo očividne nad jeho sily. Rozhodli sa preto počkať do rána. Potom, za svetla, sa im bude lepšie rozhodovať čo urobia. Založili oheň, aby sa trochu zahriali a opretí o strom aspoň na krátky čas zavreli oči. Jawen zaspal takmer okamžite a i tentoraz ho vo sne navštívila tajomná ľadová princezná.

„Jawen... Jawen... Spomínaš si na mňa?“ - zašepkala tichým hlasom.

„Áno. Áno, spomínam. Ty si... Kto vlastne si?“

„Ja som Zoë. Som tvoja ochrankyňa. Som hlas, ktorý ťa povedie.“

„Povedie? Ale veď je tu Thondor. On vie kam máme ísť...“

„Myslí si, že to vie. Ale mýli sa.“

„Mýli? Ako to môžeš vedieť?“

„Ja viem všetko.“

„Podľa teba nejdeme správnou cestou?“

„Nesmiete prejsť cez rieku! Chod'te na východ, proti prúdu rieky.“

„Na východ? Ale Eimmu je predsa na juhu...“

„Nie je to bezpečné. Chod'te na východ. Poslúchni ma!“

„Prečo by som t'a mal poslúchnuť, prečo by som ti mal veriť?“

„Už si to predsa urobil. Inak by si nebol teraz tu.“

„Ale čo ak tadiaľ Thondor nebude chcieť ísť? Čo potom?“

„Neboj sa. O to sa postarám.“

Pohľadila chlapca po vlasoch a rozplynula sa v nočnej tme. Jawen spal pokojným spánkom až do svitania. Prebral sa na svetlo a hlasné Thondorovo chrápanie. Znelo ako ranená šelma. Schuti sa zasmial pri pomyslení na to, že vďaka tomu sa môže pri ňom i v noci cítiť bezpečne. Ved' kto by sa už len odvážil priblížiť sa v noci ku tvorovi, ktorý vydáva takéto zvuky? A pritom je to taký dobráčisko. Každému vždy pomôže ako najlepšie vie, skrátka nedokáže povedať nie. Ale nahnevať ho sa rozhodne nevypláca. Aj preto Jawen trochu váha, či ho má zobudiť. Lenže ak ho nezobudí, možno sa bude na neho hnevať, že to neurobil. Tak tam teda iba stál s pohľadom upreným na svojho veľkého sprievodcu a premýšľal čo ďalej. Ak sa však majú dostať do Eimmu čo najskôr a navyše okľukou, nemôžu príliš vylihovať.

„Thondor. Thondor, vstávaj, zobuď sa!“ - odvážil sa napokon.

Muž sa zaškeril, počúchal si nos a pridal ešte jednu grimasu. Nakoniec si ešte zívól a obrátil sa na druhý bok.

„Thondor, vstávaj, musíme ísť ďalej.“ - naliehal.

Nech sa Jawen akokoľvek snažil, nedokázal ho zobudiť. Potom mu v hlave skrsol nápad. Pristúpil k rieke, nabral do dlaní studenú vodu a vyšplechol ju Thondorovi do tváre. Zabralo to. V momente sa prebral a obzeral sa okolo seba, pripravený potrestať toho, kto sa s ním takto zahráva. Nemal príliš veľa možností. V skutočnosti mal len jednu. Ale na Jawena sa nemohol hnevať. Ved' by mu mal byť vd'ačný, za takýto osviežujúci budičiek.

„Thondor...“

„Ja viem, musíme ísť. Musíme na druhú stranu...“

„Ale prúd je tu príliš silný. Tadiaľto neprejdeme.“

„Ani nemusíme, nižšie po prúde je brod.“

„Ja myslím... Myslím, že by sme mali ísť skôr na východ?“

„Na východ? A to už prečo? Nič tam nie je!“

„Práve preto.“

„Čo tým myslíš, že práve preto?“

„Znova prišla. Tá ľadová princezná. Zase sa mi zjavila vo sne. Požiadala ma, aby sme išli na východ. Vraj tu, ze riekou, to nie je bezpečné...“

„No ták, to sa ideme motať kade-tade podľa toho čo sa ti prisnive?! Žiadne nebezpečenstvo tam na nás nečaká. Bol som tam, poznám tú cestu. Nikto ma nedonúti ísť niekoľko dní naokolo, len preto, že tebe sa zase niečo snívalo! Nech sa na mieste prepadnem, ako by som mal ísť tadiaľ.“

Ani to nedopovedal a zem pod ich nohami sa s hukotom otriasla. Jawen padol na zem a zakrýval si uši, zatiaľ čo všetko okolo nich zahalil hustý kúdol zvířenej hliny a prachu. Po pár sekundách bolo po všetkom a Jawen opatrne zdvihol hlavu, aby sa poobzeral, čo sa to tam vlastne stalo. Vtom začul výkrik.

„Jawen! Kde si, chlapče? Pomôž mi!“ - hlboký Thondorov hlas prichádzal akoby z podzemia.

Nebolo to ďaleko od pravdy. Keď sa všetko upokojilo a zvířený prach zosadol na zem, uvidel Jawen v jasnom rannom svetle pred sebou hlboký kráter. V tom sa začal smiať, až sa za brucho chytil.

„Tak vidíš. To je znamenie...“ - smial sa a díval sa zhora na svojho sprievodcu.

„Ha ha, naozaj smiešne... Lenže ako sa odtiaľto dostanem? Toto nevylezím, hlina sa mi drolí pod rukami.“ - neúspešne sa pokúšal vyštvrať sa späť na povrch.

Jawen sa vzdialil, aby pohľadal niečo, čo by mu pomohlo dostať sa hore. Zrazu sa pred ním zjavila Zoë. Tentokrát to už nebol sen. Stála priamo pred ním, skutočná.

„Hovorila som ti, že sa o to postarám.“ - usmievala sa a podávala mu niekoľko metrov dlhé lano.

„Ďakujem.“ - povedal s úprimnou vďakou, dívajúc sa na tento dar.

Než by stačil povedať čokoľvek ďalšie, zmizla. Rovnako nečakane a náhle ako sa pred ním zjavila. Poobzeral sa do všetkých strán, nebolo jej. Nevadí. - povedal si a bežal ku kráteru, v ktorom sa Thorndor stále snažil vzoprieť svojmu osudu, ale zakaždým skončil na zadku, späť na dne jamy.

„Vydrž, Thondor, už to bude!“ - upokojoval ho.

Jeden koniec obviazal okolo najbližšieho stromu a druhý hodil Thondorovi do jamy. Ten neveril vlastným očiam, keď sa pred ním zjavilo hojdajúce sa lano. Bez zaváhania sa ho chopil a vyliezol hore. Oprášil sa a nechápavo hľadel okolo seba.

„Odkiaľ máš to lano, chlapče?“

„To ona mi ho dala.“

„Ona?“ - divil sa a stále sa okolo seba obzeral, lenže nik ďalší tam nebol.

„Zoë. Tá princezná zo sna.“

„Tie tvoje sny...“ - hromžil, no tentokrát musel priznať, že bude asi lepšie im veriť.

Pozbieral všetky ich veci, ktoré boli teraz roztrúsené po okolí a vydali sa na východ.

Na druhej strane

Celý deň putovali proti prúdu rieky a nikde nevideli žiadny most, či aspoň brod, cez ktorý by sa dostali na druhú stranu. Neviedla tadiaľ žiadna obchodná cesta pre vozy s tovarom na výmenu, dokonca ani obyčajný chodník. Bolo to územie nikoho. Z každej strany ich obklopovali lesy. Akurát tie na juhu od nich delila rieka. Po zotmení sa usadili neďaleko brehu a Thondor ulovil pár rýb. Rieka nimi bola presýtená. Nikdy predtým nevidel toľko rýb pohromade. Kým sa opekali na ohni, Thondora premohla zvedavosť.

„Počuj, Jawen, povedz mi, ako si dokázal poraziť Nidasu? Čo sa vtedy vlastne stalo?“

„Myslíš to s tou palicou?“

„Áno, myslím presne to s tou palicou.“

„To zase ona.“

„Tá istá ona, čo ti všetko napovedá cez sny?“

„Áno. To všetko Zoë. Povedala mi, že mám vziať tú palicu a vojna sa skončí.“

„Neuveriteľné. Ako je to možné?“

„Netuším. Povedala, že mňa si vyvolila, aby som ukončil nielen tú vojnu s Nidasom, ale aj všetky ďalšie, ktoré vzniknú kvôli legende o kameňoch.“

„Takže to nebol posledný boj? Bude ich viac?“

„Obávam sa, že áno.“ - odpovedal a obrátil svoju smutnú tvár k ohňu.

Ráno pokračovali v ceste. V pochmúrnej nálade ukladali jednu nohu pred druhú. Zdalo sa, že ten les nemá konca, cítili sa unavení a ich tempo bolo čoraz pomalšie. Thodor pozoroval riekku, tá nie a nie sa ukludniť. Kam ho to len to chlapča vedie? Ak by bolo po jeho, už dávno by boli v Eimmu. Namiesto toho sa stále motajú ktovie kde, bez nejakej jasnej vízie. Myslel mu naplnili pochybnosti o tom, či bolo správne ísť tadiaľto. Ved' tu naozaj nič nie je, presne tak ako hovoril. Čo tam po nejakom nebezpečenstve, celkom isto by si poradil s kýmkoľvek, kto by im skrížil cestu. Ale na návrat už bolo neskoro. Musia ísť ďalej. No nehodlá viac blúdiť. Rozhodol sa, že pri najbližšej možnej príležitosti prejdú na druhú stranu, bez ohľadu na to či tam bude brod, alebo nie. No dá chlapcovi ešte poslednú šancu.

„Povedala ti tá tvoja Zoë ako dlho máme ísť na východ? Lebo toto nemá konca!“

„To nie. Nepovedala.“

„Tak sa jej opýtaj!“

„Lenže ja neviem ako. Ona sa mi vždy zjaví sama od seba. Ale od tej jamy sa mi už viac neukázala.“

„To sa mi nezdá... Tam bude niekde zakopaný pes.“

Chvíľu zadumaní kráčali. Náhle sa Thondor opäť ozval.

„Pozri sa tam!“ - ukazoval na široké koryto rieky niekoľko metrov pred nimi.

„A čo ako?“ - Jawen netušil čo presne má Thondor na mysli.

„Tam by to šlo! Tam prejdeme na druhú stranu!“

„No neviem. Myslíš, že je to dobrý nápad?“

„A dokedy tu chceš blúdiť? Tá tvoja víla, či princezná, alebo čokoľvek to je, ťa opustila. Nechala nás tu samých. Je to len na nás!“

S nevôľou nakoniec Jawen privolil. Bol už unavený a nedokázal argumentovať staršiemu a silnejšiemu súputníkovi. V mieste, kde sa Thondorovi zdala rieka najplytšia, vstúpil do vody a za ním chlapec držiak ho za ruku.

„Drž sa ma pevne!“ - upozorňoval Jawena, keď ucítil ako mu silný prúd podmýva nohy.

Pred nimi ostávala ešte polovica a Jawen už mal vody po krk. Doslovne. Po pár krokoch už nedosiahol na dno, preto sa zavesil na

Thondorova a pevne sa ho držal okolo krku. Voda s ním lomcovala, ale on sa držal ako kliešť. Za žiadnu cenu sa nesmie pustiť, inak ho strhne prúd a je s ním koniec. Za polovicou bola rieka čoraz hlbšia. Tentokrát jej mal po krk už aj Thondor. Začal panikáriť. Uvedomoval si, že to nebol práve najlepší nápad a jeho optimizmus razom vystriedal strach. Pár metrov. Už len pár metrov ich delilo od druhého brehu. Stalo sa nevyhnutné. Thondor sa pošmykol na jednej z klzkých skál a v momente boli obaja vo vode. Zmietali sebou ako ryby na suchu, zatiaľ čo ich silný prúd rieky nemilosrdne unášal ďalej. Jawen lapal po dychu, snažil sa plávať. Lenže toto bolo na míle vzdialené pokojnej riečke, v ktorej sa to učil. Thondorovi to šlo o čosi lepšie. Poriadne zaberá svojimi veľkými rukami a priblížil sa k Jawenovi. Ten sa ho okamžite chopil, pritom však nechtiac strhol batoh so zásobami a len bezmocne sledoval ako ho voda odnáša preč. Silné vlny im narážali do tváří a sily im rapídne ubúdali, našťastie breh bol už na dosah. Dokázali to. Ale za akú cenu? Zvalili sa na trávu, úplne vyčerpaní, bez zásob, zato šťastní, že žijú. Bolo jasné, že ďalej dnes už nepôjdu. Keď sa vydýchali, pozbieral Thondor suché drevo a rozložil oheň, aby sa pri ňom čo najskôr zohriali a vysušili mokrý odev. *Aspoň že sú už na druhej strane.* - hovoril si, aj keď so spôsobom, akým sa sem dostali, nebol spokojný.

Výzva

„Prečo si to urobil? Prečo si mi neveril?“ - vyčítal Jawenovi uprostred noci známy ženský hlas.

„Nemôžem za to, nemal som na výber.“ - ospravedlňoval sa.

„Vždy máme na výber.“

„Čo bude teraz?“ - pýtal sa zahanbene.

„Teraz ste v tom sami.“

„Ako to myslíš?“

„Hovorila som ti predsa, že na tejto strane rieky nie ste v bezpečí. Tu vás nemôžem ochrániť.“ - povedala a zmizla, ako obyčajne.

„Zoë... Kde si?! Vráť sa, Zoë!“ - kričal Jawen, tentokrát nahlas.

„Čo je?! Čo sa deje?!“ - okríkol ho Thondor, pretože ho Jawen svojim krikom zobudil.

„Bola tu. Zoë. Bola tu. Ale už je zase preč...“

„A čo? Máš niečo nové? Povedala ti kadiaľ ísť?“

„Práve naopak. Nepovedala nič, iba to, že sme v tom sami.“

„Vidíš hovoril som ti, vykašľala sa na nás.“

„To nie! Akurát tu nemá asi žiadnu moc, alebo také čosi... Povedala, že na tejto strane rieky nám nemôže pomôcť.“

„Lebo na tej druhej nám pomohla...“ - odvrkol Thondor s pohrdaním a pridal niekoľko konárov do slabnúceho plameňa.

„Ved' na ňu nebud' taký...“

„Vieš čo? Zabudni na to! Zabudni na ňu a radšej pod' spať. Máme pred sebou ťažký deň.“

Oheň ešte tlel, keď sa prebudili do ďalšieho rána. Nie je čas márnit' čas. - hovorieval Thondor. Musia pokračovať v ceste do Eimmu, lenže kadiaľ? Nikde žiadny chodník ani náznak civilizácie, či akejkolvek ľudskej činnosti.

„Čo to robíš?“ - pýtal sa udivený Jawen, keď zbadal Thondora ako chodí okolo stromov a sústredene ich skúma.

„Zisťujem kadiaľ sa ide do Eimmu.“

„Ako to chceš zistiť? Objímaním stromov?“

„Presne tak. Oni nám povedia kadiaľ ísť.“ - povedal a obišiel ešte pár z nich, aby sa uistil.

„Tadiaľto. Týmto smerom je Eimmu.“ - ukázal pravicou do hustého lesa.

„A to si vyčítal zo stromov?“

„Hovoria viac ako si myslíš. Len im musíš vedieť naslúchať.“

„Ako to?“

„Pozri, vidíš ten mach?“

„Áno, vidím.“

„Všimni si, že na jednej strane je ho viac ako na iných. Vidíš?“

„Máš pravdu...“ - odpovedal prekvapene.

„Tam je sever. A keď sa lepšie pozrieš na konáre, môžeš si všimnúť, že na jednej strane sú hustejšie a je ich viac ako na druhej.“

„Áno, je to tak...“ - pritakával udivene, videl totiž, že všetko je presne tak ako povedal jeho priateľ.

„Tam je juh. A potom ešte slnko... Smeruje z východu na západ. A to všetko dohromady mi hovorí, že miesto, kam sa potrebujeme dostať, je týmto smerom.“

„Teda... Nemám slov.“ - pritakával uznanlivo.

Vydali sa teda smerom, ktorý určil starší a skúsenejší. Kráčali úplne neznámym lesom. Oči a uši mali nastražené. Jawen podchvíľou mysle na to, čo mu hovorila Zoë. Snád' to nebezpečné územie, o ktorom hovorila, nebude práve toto. Zatiaľ tomu nič nenasvedčovalo. Bol to les ako každý iný. Ničím sa nelíšil od lesov, ktoré poznal z okolia Algaru. Ale Thondor nebol úplne vo svojej koži. Zdal sa byť akýsi nepokojný.

„Čo ti je?“

„Počúvaj...“ - priložil si ukazovák k ústam a hľadel do korún stromov.

„Nič nepočujem.“

„Veď práve. Ani ja. Nepočuť žiadne vtáky, ani hmyz. A všimol si si, že za celú dobu, čo sme v tomto lese sme nenatrafili ani na jedno zviera?“

Jawen sa zamyslel. Skutočne. Po zvieratách tu neboli ani stopy. Obzeral sa okolo seba, išiel si oči vyočiť, ale nikde žiadna známka čohokoľvek živého. Len stromy a kríky. Až vtedy si uvedomil, že zrejme to nebude až taký obyčajný les. Pristúpil bližšie ku Thondorovi, aby tak nezaostával. Pomaly, ale isto sa ho začal zmocňovať strach. Strach z neznámeho. S blížiacim sa večerom jeho strach stále silnel. Aby toho nebolo málo, zmáhala ho aj únava a hlad. Od rána nič nejedli. Nebolo tu čo uloviť. Ich ústa boli vyschnuté ako hlina na obchodnej ceste za horúcich letných dní. Nikde žiadny potok, alebo jazierko či studnička. Ani len maličký pramienok vyvierajúci spod koreňov... Nič. Toto bol bezpochyby najhorší úsek ich cesty. Jedinou výhodou bol tieň stromov, ktorý ich chránil pred priamym slnkom. Lenže čo sa cez deň javilo ako výhoda, obrátilo sa večer proti nim. Všadeprítomný chlad spôsobil, že Thondor nebol schopný založiť oheň. Bez jedla, bez vody, bez ohňa, bez svetla pochodní, uprostred podivného neznámeho lesa. Bezvýchodisková situácia. Ich myšlienky sa upierali na svitanie. Túžili po ňom ako po ničom inom na svete. Snád' okrem vody. Jawen v sebe len ťažko nachádzal silu na každý ďalší krok. Ale teraz sa nesmú zastaviť! Za žiadnu cenu! Musia si udržať myseľ bdelú a telá v teple. Ak by zastavili, či nebodaj zaspali, nemuseli by

sa dožiť rána. Vyčerpaní a uzimení sa odhodlane posúvali ďalej. Verili, že ráno bude dobre. Opäť vyjde hrejivé slnko a snád' nájdu i nejakú vodu.

Do úsvitu ostávalo ešte niekoľko hodín. Držali sa blízko pri sebe a takmer naslepo kráčali ďalej. Podivné ticho, chlad, strach a vôbec celá tá temná atmosféra, ktorou bol tento les presiaknutý im spôsobovali husiu kožu. Radšej na nič nemysliet', len ísť ďalej stoj čo stoj. Keď tu zrazu...

„Au! Do kelu! Čo to bolo?“ - hromžil Thondor a zatínal zuby, kým sa jeho maliček pravej nohy za sprievodu prenikavej bolesti zväčšoval.

„Peň. Thondor, pozri, je to peň!“ - zaradoval sa Jawen, keď zbadal tento prvý náznak civilizácie.

„Pomerne čerstvý...“ - skonštatoval Thondor, keď si ho poriadne ohmatal. - „Ľudia nebudú ďaleko...“

Maličká iskierka nádeje im dodala silu a hnala ich vpred. Rýchlosť ich chôdze bola priamoúmerná počtu pňov, na ktoré narazili. A tie neustále pribúdali. Asi po polhodine sa z iskierky stalo pomerne jasné svetlo. Neďaleko zbadali za stromami svetlá prenikajúce do temného lesa cez neveľké okná drevenice.

„Konečne!“ - povzdychli si nahlas a zamierili priamo ku nej.

Uprostred tej najväčšej temnoty, stál malý hostinec, ktorý očividne nemal nikdy zatvorené. Už zďaleka cítili vôňu pečeného mäsa a počuli hlasy jeho návštevníkov. Kým vošli do vnútra, nakukli dnu cez okno. Pri svetle sviečok a ohňa horiaceho v krbe, tu popíjali a hodovali tie najrôznejšie bytosti. Škriatkovia, elfovia, ľudia... Všetci bez rozdielu. To Thondora presvedčilo. Veď ak dokážu spolunažívať tak rozdielni tvorovia, určite nebudú zlí. Nemôžu byť! Inak by tu neboli takto pekne pohromade.

Prešli okolo rozpadnutej vývesky a vošli dnu. Thondor ako prvý. Ruch a vrava okamžite utíchli a všetky oči spočinuli na ňom. Vysoký, urastený muž si ich tiež premeral pohľadom. Vyzeralo to na zmesku vyvrheľov, tulákov a utrápených životom. Po pár sekundách sa vrátili k popíjaniu. Keď vošiel Jawen, scéna sa zopakovala. Prestali piť, prestali sa rozprávať. Zazerali na to malé chlapča a divili sa, čo tu robí. Toto nie je práve najvhodnejšie miesto pre deti. Jawen sa skryl za Thondora a poza neho sa presunul ku voľnému stolu pri vchode. Usadili sa a pohľadmi premeriavali tunajších štangastov. Väčšina z nich príliš nedbala o osobnú hygienu, ale to im neprekážalo hlasito sa smiať a doširoka otvárať svoje poloprázdne ústa. Vo vlasoch niektorých z nich by sa dalo hádam aj pestovať. A to boli tí „šťastnejší“. Mnohí nemali vlasy vôbec. Tváre znetvorené starosťami, chorobami, či následkami bitiek, hýrili všetkými odtieňmi červenej a modrej. A o

odeve škoda hovoriť... Kusy rôznych vzájomne nesúvisiacich látok, držiacych pokope najskôr zázrakom. Im to však neprekážalo. Zdali sa byť so svojimi úbohými životmi zmierení. Hlasne sa zabávali na vymyslených historkách a hlúpych vtipoch, fajčili, popíjali... Cudzincov, ktorí práve prišli, si takmer nevšímali.

Po chvíli konečne prišiel k unavenej dvojici tunajší krčmár.

„Čo vás ku nám privádza, mládenci?“ - pýtal sa a špinavou handrou utieral stôl lepkavý od rozliateho piva.

„Vôňa pečeného mäsa.“ - odvetil Thondor.

„Tamtoho?“ - pohybom hlavy ukázal na niečo, napichnuté na ražni nad ohniskom.

„Hej, tamtoho.“ - prikývol Thondor.

„To nie je pre vás!“

„A pre koho je?!“

Krčmár sa otočil a ukázal rukou na štvoricu chlapov sediacich v rohu oproti nim. Už na prvý pohľad bolo jasné, že to nie sú žiadne neviniatka. Zlo im číhalo z očí a zbrane mali doslova všade. Dýky, meče... A na stole bola položená kuša. Jeden z nich, najskôr ich vodca, ši krčmára všimol. Okamžite sa okázalo postavil a hrubým hlasom zvolal:

„Máš nejaký problém?!“

„Nie, žiadny problém, pane, vôbec žiadny problém...“ - oponoval krčmár ustráchané.

„Tak čo na mňa ukazuješ?! Mám ti tú ruku napraviť?!“

„Nie, nie, len tuto, mladý muž sa ma pýtal na mäso...“

„To je moje! Keď chce mäso, nech si uloví!“ - zasmial sa škodoradostne a sadol si naspäť ku svojim kumpánom.

„Počuli ste ho... Mäso vám nemôžem dať, ale žena vám urobí kašu, ak by ste chceli...“

„Dobre teda. Kaša je fajn. Doneste mi aj poriadny krčah piva. A chlapcovi vodu.“

„So šťavou?“

„So šťavou...“

„Dobre, ale najskôr mi povedz čím to chceš zaplatiť!“

V tej chvíli si Thondor uvedomil, že má prázdne vrecká. Tých pár mincí, čo mal v batohu, odniesla rieka. Spolu s ním. Nemal dokonca ani nič na výmenu. Jediná vec, čo mala akú takú hodnotu, bola jeho dýka. Lenže ak ňou teraz zaplatí za jedlo, ako si potom niečo uloví? Ako sa potom ubráni, ak by sa nebudaj dostali do nebezpečenstva? Bola pre nich nevyhnutne dôležitá. Nemôže sa jej vzdať. Vzápätí dostal nápad.

„Krčmár, ako sa volá ten muž, čo mu pečieš to mäso?“

„Grukk.“

„Grukk? Grukk aký?“

„Nijaký. Len Grukk. Všetci ho tak volajú.“

Thondor vstal od stola a prešiel do stredu miestnosti. Tým upútal pozornosť všetkých prítomných.

„Hej ty, Grukk!“ - oslovil ho vskutku odvážne – „čo by si povedal na malý súboj v pretláčaní?“

Grukk sa začal rehoť na plné hrdlo. Jeho traja prisluhovači tiež. Ostatní v napätí čakali, čo bude ďalej.

„Ty úbožiak! Skade si sem prišiel?! Ak budem chcieť, rozpučím ťa ako muchu! Netušíš s kým sa zahrávaš.“ - vystatoval sa.

„Tak to dokáž! No ak ťa porazím, to mäso bude moje.“ - hecoval ho Thondor.

„A keď porazím ja teba? Čo bude moja odmena?“

„Môžeš si ho nechať.“

„Ty blázon, veď je moje! Načo by som sa s tebou mal vyčerpávať?!“

„Tak dobre, keď sa bojíš, zbabelec...“ - mávol rukou a otočil sa Grukovi chrbtom.

„Čo!? Čo si to povedal?! Nikto mi nebude hovoriť, že som zbabelec!“ - hulákal, až mu navrela krčná tepna.

O chvíľu už bol uprostred pripravený malý stôl a dve drevené stoličky.

Prepad

Langon a jeho družina na koňoch, prechádzali cez brod juhozápadne od Aylalonu. Takmer všetci už boli na druhom brehu, keď sa jednému z posledných koní niečo zamotalo okolo nôh. Jazdec z neho zoskočil a ponoril sa pod vodu, odkiaľ vytiahol rozmočený batoh. Bol úplne obyčajný a preto ho chcel odhodiť. Lenže pozornému oku Langona sa na ňom niečo nepozdávalo. Niečo sa v ňom trblietalo a nemyslel si, že by to bola iba voda odrážajúca sa v slnečných lúčoch. Zosadol z koňa a prišiel sa na ten nález pozrieť osobne.

„To nie je možné!“ - zahlásil, keď zistil, čo ten batoh ukrýva.

„To je ich batoh! Toho chlapca a muža, ktorý ho sprevádza!“ - okamžite myslel na najhoršie, ale dúfal v najlepšie.

„Prehľadáme breh. Vy pôjdete po prúde a ostatní so mnou! Pred západom slnka sa tu zídeme!“ - zavelil a skupinka jazdcov sa rozdelila.

Niekoľko mužov smerovalo po prúde rieky na západ a zvyšní sa vydali s Langonom na východ. Dúfal, že ich nájde. Dúfal, že sú nažive a dostali sa z nepokojnej rieky na breh. Hoci kameň, ktorý bol jeho prvoradým cieľom, mal teraz v rukách, nemohol to nechať tak. Pred očami mal láskavú tvár Linwë. Ako by jej mohol

povedať, že získal kameň, ale jej priateľov ani len nevidel? Uverila by mu vôbec? To sotva! Musí zistiť čo sa im stalo, musí ich nájsť. Asi dvadsať jazdcov cvála proti prúdi rieky a volá do lesa Jawenovo meno.

Hodina ubehla ako nič, ale chlapca ani jeho sprievodcu nezahliadli. Snád' sú ešte nažive. *Nemôžu byť ďaleko, išli predsa peši.* - hovoril si Langon. Pomaly sa začalo stmievať. Ako ubúdalo svetla, ubúdalo aj nádeje na ich záchranu. Mali by sa otočiť a ísť naspäť ku druhej časti družiny. Ale tvrdohlavý Langon to nechcel vzdať. Neustále posúval pomyselnú métu až ich zastihla tma. Usúdil, že už nemá zmysel ísť ďalej, jeho nádej bola v koncoch. Vydal rozkaz na návrat ku brodu. Jazdci sa otočili a išli naspäť. On ešte chvíľu stál na mieste s úmyslom naposledy sa rozhliadnuť, aj keď už bolo sotva niečo vidieť. Zrazu začul akýsi šramot, výkriky a údery kovových predmetov. Prichádzalo to z miesta, kam sa presunula jeho družina. Okamžite cválal za nimi. Pred očami mal obraz skazy. Malá skupina vagabundov napadla jeho sprievod a väčšinu z nich pozabíjala. Ostali len piati, ktorí sa vytrvalo bránili proti takmer neviditeľným útočníkom. Aj na ich strane pribúdali obeť. Poslední štyria z nich sa nakoniec rozutekali do lesa. Rozzúrený Langon sa vydal za nimi, rozhodnutý zistiť čo sú zač a hlavne pomstiť svojich druhov. Uprostred noci však stratil stopu a išiel viac-menej naslepo. Napriek tomu, plný adrenalínu, pokračoval ďalej.

Nečakané stretnutie

Thondor a Grukk sa usadili oproti sebe a okolo ich malého stolíka sa zišiel dav nedočkavcov zvedavých ako tento súboj dopadne. Grukk mal v týchto končinách povest' neporaziteľného. Dosiaľ sa nikomu nepodarilo nad ním zvíťaziť. V poslednej dobe nemal príliš mnoho vyzývateľov a z každej novej výzvy si robil posmech. Zakaždým to totiž dopadlo rovnako. Silné reči a do pár sekúnd bolo po všetkom. Vyzývatelia odchádzali so zlomenými, prinajlepšom len s vyklíbenými rukami. Ani teraz neočakával iný priebeh, na aký bol zvyknutý.

Ustanovili dvoch porotcov. Jedného na každej strane stola. Po ľavici Thondora stál jeden zo škriatkov. Vrch stola mal akurát vo výške očí, tak bol na to vhodným kandidátom. Oproti nemu bol jeden z Grukkových kumpánov. Tesne pred začiatkom Grukk vytrhol krčmárovi z rúk dva prázdne poháre.

„Trošku si to okoreníme, čo vy na to?!“ - chichúňal sa ako šialený a oba poháre rozbil o hranu stola.

Prizerajúcim sa začala pomaly tuhnúť krv v žilách, keď si uvedomili čo zamýšľa. Grukk vzal dná oboch pohárov a položil ich ostrými zubatými črepinami nahor, presne na miesta, kde by mali

skončiť dlane porazeného. Napätie sa dalo krájať, ale všetky nože boli preventívne odstránené z dosahu. Nikto takmer nedýchal a krčmu zahalilo zlovestné ticho. Boli pripravení. Lakte pravačiek sa opierali o stôl a dlane súperov sa ocitli vo vzájomnom stisku. Jawen ostal radšej sedieť v kúte. Na toto sa nemohol dívať.

„Teraz!“ - skríkol Grukkov poskok a súboj sa začal.

Borci sa do seba zapreli v rovnakom okamihu. Pevne uchopili dľaň súpera a zo všetkých síl sa snažili položiť tú druhú na stôl. Grukk a Thondor si navzájom so zaťatými zubami hľadeli do očí. Dýchali kontrolovane a zapájali všetky potrebné svaly. Najskôr sa ku stolu pomaly približovala Grukova dľaň. Lenže ten sa zaťal, hlasne zreval a odvrátil hrozbu porážky. Bolo to veru dávno, čo naposledy narazil na takéhoto súpera. Teraz to bol Thondor, ktorý trochu strácal. To dlhé putovanie a boj s rozbúrenou riekou ho pripravili o množstvo síl. Nehovoriac o tom, že celý deň nič nejedol. Ale držal sa statočne. Jeho ruka sa nakláňala len máličko. Grukk sa snažil zo všetkých síl. Tvár sa mu sfarbila do červena a na krku i na čele mu navreli mohutné žily. Už sa nedíval do Thodorových očí, jeho pohľad bol uprený na pevne zaseknuté dlane. Tak veľmi sa sústredil. Naproti tomu Thondor bol bledý ako stena. Zdalo sa, že každú chvíľu odpadne a skončí pod stolom. Napriek tomu sa nevzdával. Na sekundu trošku povolil, ale len preto, aby vzápätí zabral ešte väčšou silou. Pomaly dvíhal ruku z najväčšieho

ohrozenia a boli opäť na začiatku. Dav jasal nadšením, ale bolo jasné, kto je ich favoritom.

„Grukk, Grukk, Grukk, Grukk...“ - skandovali takmer všetci v krčme.

Ruky súperov pripomínali jazýček na váhach, ktorý sa striedavo nakláňa raz na jednu a raz na druhú stranu. Niektorý sa už začali nudiť. Obyčajne to netrvá takto dlho. Zato napätie a sústredenie medzi Thondorom a Grukkom bolo priam hmatateľné. Dôkazom toho boli i pramienky potu stekajúce po tvárach obidvoch bojovníkov. Grukk opäť získaval navrch a zdalo sa, že tentokrát to Thondor neudrží. Jeho dlaň sa čoraz viac nakláňala nad črepiny rozbitého pohára. Zaberal čo to dalo, ale nemal už dostatok síl. Aj jemu samému bolo jasné, že tento súboj nemôže vyhrať, pokiaľ sa nestane nejaký zázrak.

Thondor už takmer cítil ostré črepy na svojej pokožke, keď sa náhle otvorili dvere hostinca a dnu vbehla štvorica grázlov. Bol to len okamih. Dokonca kratší než žmurknutie oka. Ale stačil na to, aby algar využil zaváhanie protivníka, ktorý sa tým vpádom nechal vyrušiť. Z posledných síl sa zaprel a bleskovým švihom narazil Grukkovu dlaň na opačnú stranu stola. Ostré črepiny sa zaryli do jeho ruky a stôl pokryla krv. Zreval od ostrej bolesti čo ním prenikala a v šoku odskočil od stola.

„Vít'azom je cudzinec!“ - zahlásil škriatok.

Vtom sa strhla bitka. Grukk najskôr odsotil nabok škriatka, rozohnal sa tak, až všetci čo stáli okolo neho popadali na zem. Padali jeden cez druhého, vo vzduchu boli ruky, nohy... Nato sa pustil do jedného z tých, ktorý práve vošli. To oni predsa spôsobili, že takto potupne a v jeho očiach i neférovo prehral.

„Ty hlupák!“ - schytil ho pod krkom svojou zakrvavenou rukou a zovretou päšťou tej druhej mu dával do tváre jednu ranu za druhou, až kým nebola krvavá aj ona.

Ďalší traja, z tých čo práve prišli, mu priskočili na pomoc. Necháпали čo sa deje, každopádne museli dostať svojho kamaráta čo najďalej od toho šialenca, ktorý ho mlátil hlava-nehlava. No zabránili im v tom Grukovi poskokovia, ktorý sa do nich pustili s rovnakou vervou ako ich šéf. O chvíľu lietali stoly, stoličky i ľudia. Tí, čo sa do bitky zapojili, alebo sa do nej len priplietli, schytávali rany z každej strany. Väčšina skončila niekde na zemi, rovno pod nohami hlavných aktérov bitky. Pár z nich sa zo zeme už nezodvihlo. Pomaly už ani nebolo jasné kto koho mláti. Každopádne agresivita sa stupňovala a na rad sa dostali polámané kusy nábytku, ktorých ostré ulomené hroty sa zabodávali do tiel s neobyčajnou ľahkosťou. Krčmár sa ukryl v kuchyni, odkiaľ celý

tento cirkus pozoroval a v duchu počítal škody. Jawen sedel celý čas v rohu miestnosti. Aby ho Thondor uchránil od tohto zmyslov zbaveného davu, prevrátil stôl na bok a skryli sa za ním. Pridal sa k nim aj škriatok – rozhodca.

Na podlahe pokrytej krvou mŕtvych a ranených sa šmýkalo tak, že sa už len málokto v strede miestnosti udržal na nohách. Kto mohol a dostal sa ku dverám, radšej ušiel do temného lesa. Komu sa to nepodarilo, ukrýval sa čo najďalej od výtržníkov. Dvaja z narušiteľov už tiež ležali nevládni na zemi a z Grukkovej skupiny nakoniec ostal už len on sám. Namierili si to rovno za ním. Zdalo sa, že aj Grukk je už na konci so silami. Pomaly im ustupoval, akoby hľadal priestor kadiaľ by ušiel. No nevyzeralo to pre neho dobre. Už boli takmer pri ňom a tasili svoje krvou zmáčané dýky, aby to s ním raz a navždy skoncovali. Prvým švihom sa dokázal vyhnúť, ďalší ho zasiahol do ľavého ramena. Bol už hotový, nemal silu na ďalší boj, len sa tam potácal a uhýbal čepeliam. Nakoniec prišlo nevyhnutné, Grukk zakopol o jedného z mŕtvych a padol na zadok. Útočníci sa zlomyseľne uškŕňali. Dostali ho ako na zlatom podnose. Zodvihli dýky, pripravení uštedriť mu poslednú ranu. Švihli s nimi obaja súčasne a obaja súčasne padli na zem mŕtvi. Z tiel im trčali dlhé šípy.

Grukk neveril vlastným očiam. Rovnako tak ani Thondor, sledujúci túto bizarnú scénu spoza stola na opačnom konci. Ešte čakal, váhal, pozoroval. Grukk zázrakom unikol istej smrti. Ale odkiaľ sa tam

vzali tie šípy? Komu patrili? Do miestnosti vstúpili štyria vojaci, ktorý svojim zovňajškom rozhodne nezapadali do tohto prostredia. Ich odev bol čistý, nepotrhaný a ich tváre mali prirodzene zdravú farbu. Dvaja z nich mali luky a dvaja zvierali dlhé meče. Vošli do miestnosti a keď videli tú spúšť, tú krv a telá všade po zemi, nechápali, na čo sa vlastne pozerajú.

„Langon! Toto by si mal vidieť!“ - zavolal jeden z nich.

„Čo sa to tu stalo?“ - krútil hlavou mladý kráľ.

„On nám to povie.“ - povedal lukostrelec, schytil Grukka pod krkom a posadil ho na jednu z mála nepoškodených stoličiek.

Lenže Grukka ledva lapal po dychu. Vyčerpaný a ranený takmer nevnímal, čo od neho chce tento cudzinec. Všetku svoju silu sústredil na to, aby vôbec žil.

„Ja vám to poviem. Ja vám poviem, čo sa tu stalo.“ - ozval sa spoza prevráteného stola v rohu pri dverách mohutný hlas.

Thondor odsunul stôl, za ktorým sa ukrývali a vyšiel z temného kúta. Langon v ňom okamžite spoznal toho bojovníka, ktorého stretol v Nidasovom hrade.

„Zase ty?! Všade, kde sa objavíš, po tebe ostáva len hromada mŕtvov! Čo si vlastne zač?!“ - pýtal sa rázne.

„Som Thondor, syn Enora z Algaru.“

„Takže to si ty? Ty si Thondor?“ - zamyslel sa a v hlave si zorad'oval súvislosti – „a kde je chlapec, ktorého máš sprevádzať do Eimmu?“

„Kto sa pýta?“ - čudoval sa Thondor odkiaľ vie tento neznámy chlapík o ňom a o ich výprave.

„Ja som Langon, kráľ Sazaru. Linwë mi povedala kam sa chystáte, tak som prišiel za vami.“

„Čo ťa ku tomu viedlo?“

„Kameň, ktorý si mal v batohu.“

„Ten je už preč...“ - povedal rezignovaným hlasom.

„Mýliš sa.“ - dal pokyn jednému z mužov, aby doniesol Thondorov batoh.

„To nie je možné!“ - divil sa mocný algar.

„Všetko je možné! Ale teraz mi povedz, či je chlapec v poriadku!“

„Môžeš vyjsť.“ - otočil sa ku stolu a riekol pokojným hlasom, v ktorom bolo cítiť radosť a úľavu.

Spoza stola vyšiel malý škriatok so špicatými ušami. Langon i Thondor sa na neho prekvapene dívali.

„Robíš si zo mňa srandu?! Mne to nepripadá vtipné!“ - post'ažoval sa kráľ.

Thondor nepovedal ani slovo, v takom bol šoku.

„Pardón, myslel som, že to patrilo mne...“ - ospravedlňoval sa škriatok a začal kráčať naspäť za stôl.

„Stoj! Nemusíš sa skrývať! Sme priatelia.“ - presviedčal Langon to malé popletené stvorenie.

„Jawen, pod' aj ty ku nám. Už je po všetkom, už sa nemusíš báť.“

„Ja sa nebojím! A ani predtým som sa nebál!“ - odpovedal chlapec kráčajúc k Langonovi.

„Bál som sa o teba.“

„O mňa?“

„Keď sme cestou cez brod natrafili na tento batoh, mysleli sme si, že ste obaja mŕtvi. Ale ako vidím, Linwë mala pravdu. Si v dobrých rukách.“ - pozrel na Thondora, ktorý sa stále vytešoval z nájdeného batoha.

„Sadnime si a povedzte mi, čo sa tu stalo? Z tohto to asi nedostanem...“ - ukázal na nevládneho Grukka.

Thondor mu vyrozprával príbeh o ich putovaní, o prechode cez rieku a svetle, ktoré ich nakoniec priviedlo sem. Povedal mu o súboji v pretláčaní a zmätku, čo nastal keď sem vtrhli tí štyria banditi. Dozvedel sa, že to boli presne tí, čo pobili Langonovych

vojakov a utiekli do lesa. A tak sa tu vďaka šťastnej súhre okolností opäť stretli.

„A kde je to mäso, čo si vyhral? Krčmár, nože ho dones sem!“ - rozkázal Langon a za okamih už ležalo na stole.

„Trochu šľachovité, ale chutné. Čo to vlastne jeme?“

„To je aik. Nikdy si nejedol aika?“ - divil sa Thondor.

„Čože?! U nás sa to považuje za škodnú. Napáda naše stáda, tak ich zabíjame, ale nikdy nás nepadlo ich jesť...“ - krútil Langon hlavou.

„Aspoň teraz vidíš o čo prichádzate.“ - smial sa Thondor.

Zatiaľ čo krčmár s pomocníkmi odpratávali nehybné telá z hostinca a vojaci Sazaru pomáhali raneným, pri jednom z mála nepoškodených stolov si na pečenom aikovi pochutnávali, kráľ, škriatok, bojovník, malý chlapec a ranený lovec.

Družina

Netrvalo dlho a zastihlo ich ráno.

„Nuž, bolo mi s vami dobre, ale tuto mladý muž a ja by sme mali ísť ďalej.“ - vstal Thondor pomaly sa vzd'aloval od stola.

„Hej, ty! Thondor, vezmite ma so sebou.“ - zakričal za ním ranený lovec.

„Čože?!“ - otočil sa Thondor prekvapene.

„Tu ma už nič nedrží a vám dvom sa podľa mňa zide pomocná ruka.“

„No neviem... Nechceš ísť radšej domov?“ - odrádzal ho Thondor.

Obzeral si jeho potrhaný a krvou znečistený odev. Cez diery bolo vidieť čerstvé jazvy po hlbokých ranách. Ako im tento môže pomôcť? V takomto stave je to len ďalší hladný krk a príťaž.

„Nemám kam ísť. Moja rodina i moji priatelia sú mŕtvi. Môžeme si byť vzájomne prospešní.“

„Ako? Ved' ledva stojíš na nohách...“

„Mám kone. Darujem ti ich, ak ma vezmete so sebou?“

„Ja ti neviem... Fakt sa na to cítiš? Nechcem ťa uraziť, ale vyzeráš dost' zle.“

„To priznávam, ale ako vravím, môžeme si byť vzájomne prospešní. Poznám tieto lesy lepšie ako elfovia.“

Thondor v hlave zvažoval všetky pre a proti. Nakoniec usúdil, že by tým až tak neutrpeli. Okrem toho, na koňoch sa do Eimmu dostanú oveľa rýchlejšie ako peši. A to je veľké plus. Zdalo sa mu to výhodné, aj keď Grukkove pohnútky mu neboli celkom jasné.

„Koľko máš tých koní?“

„Štyri. Sú uviazané vzadu. Jeden je môj a ostatné patrili mojim priateľom. Lenže tí ich už nebudú potrebovať...“

„Dobre teda. Ale nezabúdaj, kto tu šéfuje!“ - ukázal palcom sám na seba.

„A nemal by to byť kráľ, kto bude šéfovať?“ - zapojil sa do ich rozhovoru Langon.

„Teba sa to predsa netýka, nie je to tvoja vec.“ - odbil ho Thondor.

„Mýliš sa. Svojim spôsobom to už je moja vec.“ - povedal Langon a s tajnostkárskym výrazom v tvári sa zahľadel na sever.

„Perfektné!“ - zahlásil algar ironicky – Je tu ešte niekto, kto by sa chcel pridať?“

„Ja, pane. Ešte ja.“ - ozvalo sa odniekiaľ.

Thondor sa obzeral po miestnosti, ale nikoho nevidel. Už si začal nahovárať, že sa mu to len zdalo, keď zrazu pocítil ako ho niekto ťahá za odev.

„Ty?!“ - začudoval sa pri pohľade dolu a takmer sa rozosmial.

„Môžem sa ti hodiť.“ - odpovedal škriatok, ktorý ako jeden z mála, prežil nočnú šarvátku.

„A načo?!“

„Som nenápadný. Čo ak budeš potrebovať...“

„Dobre, poď!“ - prerušil ho, nechcelo sa mu to počúvať a v skutočnosti mu už bolo jedno, či pôjdu siedmi, alebo ôsmi.

Vysadli na kone a vydali sa do južných lesov.

„Neviem ako vy, ale ja by som aj niečo zjedol...“ - zahlásil Thondor po niekoľkých hodinách v sedle.

„Tu zvieratá nežijú. Jakživ som tu žiadne nevidel.“ - povedal Gruk.

„Všimol som si. Ale odkiaľ si mal včera toho aika?“

„Mŕtvy les, takto ho tu volajú. Vraj za to môžu elfovia a ich čary. Zakliali ho, aby neposkytol obživu nikomu, kto by sa tadiaľto chcel

dostať až do kraja elfov. Dva dni cesty na juh je Eimmu, urobili to aby mali pokoj od ľudí a ostatných tvorov.“ - vysvetľoval Gruk.

„Riadne sebecké. A vraj „vyššie bytosti“...“ - odvrkol Langon.

„A čo ten aik?“ - dožadoval sa algar odpovede.

„Toho som ulovil kúsok odtiaľto. Smerom na juhovýchod je Triport, malé zato bohaté mestečko.“

„Jedna vec mi nejde do hlavy. Keď je neďaleko odtiaľto tak bohaté mesto, čo robí lovec ako ty v lese bez života? Prečo nie si v Triporte?“

„No... Ako ti to... Povedzme, že tam nie som vítaný.“

„Ty si ho neulovil! Ty si ho ukradol! Však?“ - pustil sa do neho Langon.

„Je to uhol pohľadu...“

„Vieš čo s takými robíme u nás v Sazare?!“

„Bez obáv, chýry o vašej hladomorni sa dostali aj ku nám. Príbehy o zlodějoch uväznených bez jedla. O ľuďoch tak zúfalých, že začali požierat' sami seba.“

„To fakt?!“ - obrátil sa Thondor neveriacky na Langona.

„Zlodějov ani násilie u nás netolerujeme!“

„Aj keď máte anjelskú tváričku, až tak veľmi sa od nás nelíšte, Vaša jasnosť.“ - posmieval sa Gruk.

Langon mal čo robiť, aby sa udržal na uzde. Kypela v ňom zlosť. Snaží sa robiť maximum pre pokojný a hlavne spokojný život svojich poddaných a nejaký ufúľaný zlodej sa s ním bude porovnávať? Ved' to je urážka! Môže byť rád, že nie sú v Sazare. Tam by na také čosi ani nepomyslel. Spoznal by hladomorňu aj osobne, nielen z rozprávania.

„Tak ako sme na tom s jedlom?“ - snažil sa Thondor neodbytné vrátiť k téme.

„Máme zásoby tak na jeden, možno na dva dni. Do Eimmu nám vystačia, ak budeme rozumní.“ - upokojoval ho jeden z Langonových vojakov.

„Hádam budú tí elfovia tentokrát pohostinný.“ - hovoril si Thondor.

„Na to by som sa príliš nespoliehal...“ - oponoval Gudrull.

„Čo o tom môže vedieť taký škriatok ako ty?“

„Určite viac, než algar, ktorý tam v živote nebol.“ - odpovedal Gruk za neho.

„On tam už bol.“ - bránil ho Jawen, mysliac na rozhovor cestou z Algaru.

„A?“ - uškrňal sa lovec a uprene hľadel na Thondora.

„A nič!“ - okríkol ho Thondor a odvrátil sa od neho.

„Čo to má znamenať?“ - zaujímal sa Langon.

„Len toľko, že tuto pán vodca, nemá žiadny plán.“ - dodal Gruk.

„Nemusel si ísť s nami! Mohol si ostať v tej prašivej diere. Nikto Ťa o to nežiadal. Načo si vlastne tu?“ - osopil sa na neho Thondor.

„To by si nepochopil...“ - mávol rukou a vzdialil sa od skupiny.

Po zotmení sa utáborili. Tentokrát sa im podarilo rozložiť oheň, a tak si posadali okolo neho. Jedli a mlčky sa dívali do plameňov. Pohľad na ne bol doslova hypnotický. Zakrátko všetci zaspali a neostal ani jeden, čo by držal hliadku a udržoval oheň. V noci sa Jawen prebudil na veľký chlad. V tmavom tichu začul praskanie vetvičiek. Prichádzalo zo severu. A potom ďalšie. Tentokrát zo západu. Nakoniec sa mu zdalo, že počuje kroky z úplne každého smeru. Chcel niečo urobiť. Chcel kričať. Ale strach mu to nedovolil. Sedel akoby skamenený a zaostroval pohľad do čierneho lesa. Nevedel čoho sa bojí. A to bolo na tom asi najdesivejšie. V jeho mysli sa zobrazovali najrôznejšie príšery a temné bytosti, o ktorých počul z rozprávania. Už si predstavoval ako ich trhajú na kusy a po celej družine nezostane nič viac ako len hromádka kostí voľne pohodených v temnom lese.

Kroky boli čoraz bližšie, no on bol stále stuhnutý strachom a neschopný pohybu. Takmer ani nedýchal, aby mu zvuk dýchania nebránil v načúvaní krokov. Tie sa sa po chvíli zastavili len pár metrov od spiackej družiny. Bol presvedčený, že vidí teplý dych neznámych tvorov kondenzujúci v chladnom vzduchu a tiež odlesky žltých párov očí. Možno to boli vlci, možno aikovia, možno niečo iné, to netušil. Jediné, čo vedel, bolo, že ak rýchlo

niečo neurobí, skončia všetci roztrhaní za živa. Neznáme tvory začali krúžiť okolo nich a Javen sa triasol strachom a napätím. Mrazivé ticho narušilo chrapľavé vrčanie krvilačných zvierat. Vtom jeden z tvorov preskočil spiacich vojakov a pomaly sa približoval k chlapcovi. Takéhoto obrovského vlka ešte nikdy nevidel. Vlastne až doteraz nevidel žiadneho živého. Len zopár zabitých kusov, čo raz priniesli jeho algarskí bratia z lovu. Tento bol obrovský. Hoci stál na štyroch, Jawen mu hľadel priamo do očí. Vlk zavrčal, prikrčil sa a jeho hustá čierna srst' sa naježila. Z papule plnej ostrých zubov mu pritom stekali sliny. Zatiaľ nezaútočil, namiesto toho sa intenzívne díval do očí malého chlapca, akoby mu chcel niečo povedať, lenže bez slov.

Vtom sa prebudil Thondor a skríkol svojim hrubým hlasom. Okamžite sa postavil medzi chlapca a zviera. Prebudili sa aj ostatní a hneď sa chopili zbraní. Jeden z Langonových vojakov švihol mečom a pozdĺžne zasiahol obrovského vlka do brucha. Ten sa okamžite odvrátil od chlapca a upriamil sa na neho. Vzápätí ho už držal v papuli a ťahal preč od skupiny. Ostatní vojaci sa mu v tom pokúšali zabrániť. No skončili podobne. Zo strán sa na nich vrhli zúrivé šelmy a zahryzli sa do ich mäkkých tiel. Thondor, Gruk a Langon sa postavili okolo Jawena a chránili ho vlastnými telami. Škriatok sa vyparil ktovie kde.

„Niééé! Prestaňte!“ - vykrikol Javen a zrazu bolo po všetkom, šelmy sa aj so svojou korisťou stratili v temnom lese.

„Si v poriadku?“ - pýtal sa ho Thondor a obzeral si ho.

Jawen nemal ani škrabanec. Narozdiel od troch Langonových vojakov, ktorí zmizli v útrobach lesa. Tých už zrejme nikdy neuvidia.

„Čo, do pekla, to bolo?!“ - divil sa Langon a hľadel pritom na Grukka.

„Odkiaľ to mám vedieť?!“

„Ty si predsa odtiaľto!“

„To som, ale takéto niečo som tu ešte nevidel.“ - krútil hlavou Gruk, mal v nej rovnaké otázky ako všetci ostatní.

„Musíme odísť z tohto lesa. Nie sme tu v bezpečí.“ - povedal Jawen.

„Vážne?! Nevšimol som si.“ - ironicky poznamenal Langon, frustrovaný tým, že za dva dni prišiel o celú svoju výpravu.

„To mi povedal on...“ - chlapec sa zahľadel do lesa.

„On?! Akože, ten vlk?!“ - divil sa Gruk.

„Áno. Vraj máme ísť hneď, ak sa chceme dožiť rána.“

„Mali by sme ho poslúchnuť.“ - postavil sa Thondor na Jawenovu stranu, lebo videl, že mu Gruk neverí.

„Dobre, zbaľme sa a poďme.“ - pridala sa Langon.

„A kam sa podel ten malý? Gudrull...“ - obzeral sa Thondor, ale škriatka nebolo.

„Toho si dali ako predkrm. Alebo skôr ako jednohubku.“ - povedal Gruk posmešne.

Nebol čas na žarty, ani na hľadanie škriatka. S najväčšou pravdepodobnosťou bolo po ňom. Pobalili sa a pokračovali v ceste. Ďalej museli ísť peši, pretože aj kone sa niekam vytratili. Buď padli za obeť vlkom, alebo sa od strachu rozutekali. V tej tme viacmenej dúfali, že idú správnym smerom a pre istotu sa držali tesne pri sebe. V rukách zvierali pripravené meče a dýky. Ak by sa znovu objavili tí vlci, budú v strehu.

V zátoke

Nevedeli pred čím utekajú, ale nemali v úmysle sa zastaviť až kým nedôjdu do Eimmu. Počas noci našťastie nezišli zo správneho smeru, a tak boli k cieľu každým krokom bližšie. Hoci sa im tento podivný les zdal priam nekonečný, kdesi vo vnútri cítili, že už nie sú ďaleko. Že jeho koniec je na dosah. Po východe slnka sa nálada v skupine zlepšila. S pribúdajúcim svetlom a teplom, pribúdali aj pozitívne myšlienky. Dokonca sa im zdalo, že kdesi v diaľke počuť riekku. To bolo dobré znamenie, budú si môcť opäť uloviť nejaké ryby. A nielen to.

„Za tou riekou je už Eimmu?“ - pýtal sa Jawen Thondora.

„Neviem. Naozaj netuším. Ja som tam išiel úplne inou cestou. Presnejšie, šiel som tam po ceste, nemotal som sa tri dni neznámym lesom.“ - odpovedal, očividne otrávený týmto monotónnym prostredím.

„To je škoda...“ - zosmutnel unavený chlapec.

„Ale vieš čo? Spomenul som si, že v batohu mám mapu.“ - odpovedal s úsmevom a začal sa prehrabovať v útrobach batoha.

„Tu je!“ - víťazoslávne vytiahol kus pokrčeného papiera a rozprestrel ho na tráve.

Skupinka zastavila a všetci sa s očakávaním nakláňali nad mapou. Kde sa práve nachádzali si mohli akurát tak tipnúť, no najviac ich zaujímala tá rieka.

„Myslím, že toto je ona.“ - ukazoval prstom na už takmer neviditeľnú čiaru.

Mapa bola len veľmi ťažko čitateľná. Počas toho, čo sa v útrobach batohu plavila niekoľko kilometrov dolu riekou, značnú časť atramentu rozpustila voda. Je zázrak, že sa zachovalo aspoň niečo.

„Si si istý?“ - pýtal sa Jawen.

„Áno, tentokrát som si istý!“ - odpovedal Thondor.

„Na jedenásť percent...“ - dodal.

Ostatní na neho hľadeli ako na blázna. Nevedeli či sa majú smiať, alebo plakať. Vložili dôveru do sprievodcu, ktorý si je istý na jedenásť percent. Uťahuje si z nich, alebo naozaj nevie kadiaľ majú ísť? Dokonalá tragikomédia. Thondor sa rozhodol zvýšiť presnosť svojho odhadu a ešte raz sa poriadne zapozeral do mapy. Bol taký sústredený, že si ani neuvedomoval aké grimasy pritom robí. Ceril zuby, vyplazoval jazyk a doslova sa mračil, keď sa snažil zaostriť zrak na vyblednutý papier.

„Tak ako?“ - podpichoval ho Langon netrpezlivo.

„Šesťdesiatdva.“

„Čo šesťdesiatdva?!“

„Percent. Bude to ona, tá druhá rieka na ceste do Eimmu. Pozrite, tadiaľto vedie cesta, ktorou som tam išiel naposledy. My sme sa odchýlili asi niekde tu a potom sme išli na juh. Takto. Teraz môžeme byť niekde tu, alebo tu. Každopádne, za riekou, ktorú počujeme, je Eimmu.“ - vysvetľoval a prechádzal prstom po mape.

„Mne to stačí.“ - uspokojil sa kráľ a pokračoval smerom k rieke.

Ostatní ho nasledovali, tešili sa, že budú konečne preč z tohto hrozného miesta. Zanedlho sa pred ich zrakmi rozprestierala široká zátoka. Hodili na zem všetky veci, ktoré niesli a bežali k vode. Nemohli sa jej nabažiť, od útoku vlkov sa nemali čoho napiť. Vychutnávali si každý dúšok. Pripadala im neobyčajne chutná a hustá. Rozhodli sa, že sa tu utáboria. Potrebovali si oddýchnuť, najesť sa a aj umyť. Prišlo to v najvyšší čas.

Rieka prekypovala životom a dopriala im výdatnú večeru. Okrem rýb sa im podarilo uloviť aj pár rakov. V ten večer zaspávali mimoriadne spokojní. Napriek všetkému sa však dohodli na nočných hliadkach. Nechceli riskovať, že ich opäť napadnú vlci. Preto ostal Thondor hore a dával pozor. Viac-menej. Na oblohe nebolo ani mráčka a nebo posiate hviezdami upútalo jeho pozornosť na hodnú chvíľu. Premýšľal o legendách, podľa ktorých

sú hviezdy duše mŕtvych. Zakaždým, keď niekto umrie, pribudne na nebi jedna hviezda. Sú tam hviezdy, za všetkých nepriateľov i za tých, čo mu boli blízki. Tiahli sa od jedného horizontu k druhému. Kam len dovidel, trblietali sa malé svetielka. A keď sa pozrel proti prúdu rieky, zdalo sa mu, že dve z nich sa k nim približujú. Išli priamo k nemu a vzdialenosť medzi tými dvomi hviezdami sa nemenila. Približovali sa ku nemu súčasne. Chvíľku mu trvalo, kým si uvedomil, že to zrejme nebudú hviezdy.

„Vstávajú! Vlci! Vlci idú!“ - v panike budil ostatných.

Okamžite vyskočili na nohy. Akoby ani nespali. Chopili sa zbraní a pripravovali sa odraziť ďalší zúrivy útok. Obzerali sa dookola, no žiadne ďalšie približujúce sa svetielka už nevideli. *Žeby to bol vlk samotár? Tí bývajú najhorší...* - pomyslel si Thondor. Napriek tomu odvážne vzal do ruky konár, ktorého koniec bol doteraz v ohnisku a s touto improvizovanou pochodňou vyšiel tomu stvoreniu naproti.

„Prestaň! Nič nevidím.“ - prehovoril k nebojácnemu algarovi.

„Čo?“ - začudoval sa Thondor.

Nebývalo zvykom, že by vlci rozprávali. Ale tu sa už ničomu nediví. Zažil toľko podivných vecí, že nejaký hovoriaci vlk ho predsa nemôže vyviesť z rovnováhy.

„Skloň tú pochodeň, svietiš mi priamo do očí.“ - prosil ho.

Vtom začal Thondor rozpoznávať siluetu aj hlas tohto tvora. Čím bol bližšie, tým bolo jasnejšie, že to nie je žiadny krvilačný vlk.

„Ty žiješ?! Už sme ťa oplakali...“ - prehovoril Thondor.

„Jasné, to ti tak budem veriť.“

„Kde sa tu berieš?“ - divil sa.

„Keď sa zjavili tí vlci, utiekol som. Keďže som taký malý, nevšimli si ma. Prešiel som popri nich a utekal čo mi sily stačili.“

„Hej, Thondor, čo to má znamenať?!“ - zakričal na neho Gruk, nechápal čo tam robí, to sa zhovára s vlkom?

„To je Gudrull, kamaráti! On to prežil!“ - oznámil keď prišli k ohnisku.

„Neuveriteľné. Ukáž sa! Si celý?“ - obzeral si ho Gruk zvedavo.

„No tak, prestaňte. Pozeráte na mňa ako na zjavenie.“

„Bodaj by nie. Nie každý mal také šťastie a prežil to.“ - dodal Langon.

„Ako si nás našiel?“ - pýtal sa Thondor.

„Nehľadal som vás. Iba som chcel byť odtiaľ čo najďalej. Ale aj tak som rád, že som na vás natrafil.“

„Tak pod' medzi nás a nieže sa zasa stratíš!“ - uťahoval si Gruk.

„Ja?! To vy ste sa mi stratili. Budem musieť na vás dávať väčší pozor.“ - nedal sa.

Nastal okamih ticha nasledovaný hlasným smiechom.

V Eimmu

S novým svitaním stála pred skupinkou pútnikov nová výzva. Najst' vhodné miesto na prechod cez rieku. Mohli ísť po prúde až ku brodu, ktorý sa používa bežne, ale to by im zabralo takmer celý deň. Nechcel sa viac zdržiavať, preto hľadali nejakú plytčinu čo najbližšie ku nim. Zátoka bola široká a dalo sa predpokladať, že voda tu príliš hlboká nebude. Takto to obvykle býva, lenže výnimka potvrdzuje pravidlo. Preto sa rozhodli, že to pôjde niekto z nich vyskúšať a ak to bude prijateľné, prejdú tadiaľto všetci. Voľba padla na Langona. Vstúpil do studenej rieky a opatrne kráčal na druhú stranu. Takmer do polovice mu nebola voda ani po pás. Následne dno prudko klesalo a prúd silnel. Ustál to a po pár krokoch bol opäť v plytkej vode. Teraz však už na druhej strane. Nasledoval ho Thondor, ktorý vzal na svoje plecia Jawena. Kráčal pomaly a predtým, než urobil ďalší krok, presvedčil sa, či miesto kam kladie nohu nie je príliš hlboké. Podarilo sa. Ostávali ešte Gruk a Gudrull. Ten sa zahľadel na lovca a nebolo treba žiadne slová nato, aby pochopil, že sám to neprejde. Gruk so škriatkom na pleciach sa blížil ku druhému brehu. V najhlbšom mieste to s nimi mierne zakolísalo, ale nakoniec prešli na druhú stranu bez ujmy. Gudrull dokonca úplne suchý.

„Tak a teraz kadiaľ?“ - pýtal sa Langon.

„Podľa toho, čo sa hovorí, žije Garthon v jaskyni. A jediné jaskyne, o ktorých viem, sú pod horou Emerwin. Cestou ku nej je čierna veža.“ - toto si pamätal Thondor z mapy keď bola ešte čitateľná.

„Fajn a ako sa tam ide? Ktorým smerom?“

Thondor sa zamyslel a ostatní opäť zneisteli. Ani on sám presne nevedel kadiaľ sa tam ide, lenže oni od neho očakávajú nejakú konkrétnu informáciu. A najlepšie by bolo, ak by bola správna.

„Vyleziem na strom a pozriem sa.“ - riekol a chopil sa prvého konára.

Ten to ešte ako-tak zvládol, ale ďalší sa zlomil a algar spadol na zem. Predsa len, nebol to žiadny drobček.

„Bude lepšie, ak pôjde niekto ľahší. Čo povieš?“ - posmieval sa Gruk.

„Naozaj smiešne...!“ - zúrili Thondor, ktorý sa len ťažko zviechal zo zeme.

„Ja pôjdem.“ - hlásil sa Jawen.

„To v žiadnom prípade! Mohol by si spadnúť! Pôjdem ja!“ - ponúkol sa Langon.

Nečakal na všeobecný súhlas a svižne postupoval smerom hore.

„Tak čo, vidíš niečo?“

„Áno. Stromy. V diaľke je Biela hora, vidím aj hory Sazaru!“

„A čo veža? Vidiš vežu?“

„Nie, vežu nev... Počkat'... Áno, vidím vežu. Vidím aj tú horu, čo si spomínal. Je to tadial'.“ - ukazoval rukou, zatiaľ čo druhou sa pevne držal vrcholku stromu.

Zišiel dolu, no než stihli spraviť ďalší krok, stál pred nimi obyvatel' miestneho lesa. Všetci si ho obzerali. Najmä Jawen.

„Stát! Ďalej ani krok! Čo hľadáte na území elfov?“ - pýtal sa zelený elf prísne.

„Pokoj, len tadial'to prechádzame.“ - odpovedal Thondor.

„Prechádzate? A kam vedú kroky troch mužov, chlapca a škriatka?“

„Ideme do jaskyne pod horou Emerwin. Musíme nájsť jedného čarodejníka, aby sme zabránili vojne.“ - vysvetľoval Jawen.

„Zabrániť vojne?! Tu žiadne vojny nie sú! To len vy, ľudia, medzi sebou stále bojujete.“ - povedal Lhoris a v jeho hlase bolo cítiť, ako veľmi preto ľuďmi pohrda.

„Ak sa tam nedostaneme včas, bude vojna aj tu.“

„To sotva. Krv elfov už nepretiekla snád' tisíc rokov.“

„Môžeš si o tom myslieť čo chceš, ale nám v ceste nezabrániš!“ - postavil sa medzi nich Thondor.

„Si si tým istý?“ - mávol rukou, vzápätí spoza stromov a zo všemožných zákutí vyšli elfskí bojovníci vyzbrojení lukmi a mečmi.

„A vraj tu niet vojny!“

„My vojny nevedieme. Len chránime mier Eimmu.“

„Pusti nás, lebo tvoji priatelia zomrú.“

„Nebud' smiešny! Skôr ako vytasíš tú úbohú dýku, alebo čo to vlastne je, zapichne sa ti do krku šíp od jedného z nich.“ - Lhoris dal pokyn bojovníkom, aby sa pripravili.

„Prestaňte!“ - zakričal Jawen a zdvihol ruku otvorenou dlaňou smerom k elfovi.

Výraz v tvári elfa sa náhle zmenil. Lhoris pristúpil ku chlapcovi a zblízka si obzeral znamenia vyryté v jeho dlani.

„To nie je možné! Myslel som si, že je to len rozprávka...“ - riekol prekvapene a prikázal svojim druhom zložiť zbrane.

Pokľakol pred chlapcom a povedal: „Mime héru...“ - čo v elfštine znamená „môj pán“.

Odstúpil sa a spoločne s ostatnými elfmi ich sprevádzal lesom až do Myalsery, skrytého mesta zelených elfov.

Vojna sa blíži

Chýr o tom, čo sa udialo v Algare sa rýchlo šírilo krajinou a ďalší z ľudí podľahli vidine moci, bohatstva a nesmrteľnosti. V Kabrone, na severozápade krajiny, sa už začala formovať armáda, ktorá mala jediný cieľ - získať kamene od algarov. Aj pochybné živly v Kileade prekonali vzájomné spory a chystali sa jednotne napadnúť Algar. Mnohí z nich dúfali, že niektorý z kameňov nakoniec skončí v jeho rukách. Nebol to ich spoločný cieľ, každý chcel víťazstvo sám pre seba. Ale uvedomili si, že osamote nemajú proti algarom žiadnu šancu. A už vôbec nie po tom, ako porazili Nidasu. Najobávanejšia armáda krajiny padla rukami malého chlapca. Lenže teraz bol preč. Teraz sú algari slabí. Teraz je správny čas zaútočiť.

Lonor si to uvedomoval, stále mal v Kabrone priateľov, ktorý ho varovali pred blížiacim sa nebezpečenstvom. Obával sa, že drevené palisády vojsko Kabronu nezastavia. Dobre ich poznal. Ved' kedysi bol jedným z nich. Algar sa opäť začal pripravovať na boj. Lonor cítil, že tentokrát to bez pomoci nezvládnu a preto poslal posla do Sazaru so žiadosťou o pomoc. Ale stihnú prísť včas? A prídu vôbec? Nič nebolo isté. Pustili sa do opráv a spevňovania palisád. Pribudla priekopa s drevenými hrotmi, nové pozorovateľne a muži začali pod Lonorovým vedením opäť trénovať bojové techniky.

Akoby tento svet o mier vôbec nestál. Zrejme si ho ani nezaslúžil... Algari boli široko-d'aleko jediní, ktorí nepodnikali výpravy na získanie nových území. Donedávna nepoznali vojnu. Až kým neboli nútení brániť svoje domovy pred Nidasom. Teraz čelia novej hrozbe. Ešte sa nezahojili všetky rany po poslednom boji a už sa musia pripravovať na ďalší. Aj keď sú teraz o niečo skúsenejší, vedia, že ich šance ubrániť sa početným vojskám nie sú príliš veľké. Každopádne, vzdať sa nemajú v úmysle. Ešte stále je tu nádej. Ešte stále veria v zázrak. V chlapca, ktorý je na ceste za kameňom nesmrteľnosti.

Myalsera

Lesný chodník viedol výpravu čoraz hlbšie a hlbšie. Občas sa pri ňom objavila socha nejakého fantastického tvora vytesaná do skaly. Nádherné diela opracované s citom majstra pribúdali a im bolo jasné, že sa blížia k civilizácii. Husté stromy Eimmu sa zanedlho akoby rozostúpili a pútnici sa ocitli pod drevenou klenbou brány, ozdobenou krásnymi reliéfmi, zobrazujúcimi bezstarostný život elfov. Od brány viedlo kamenné schodisko strmo dolu do akéhosi údolia, či kaňonu. Tam, z každej strany lemované skalami, ležalo mestečko Myalsera. Príbytky vytesané do vápencového masívu a uprostred nich jazierko s ostrovom, na ktorom stál kruhový kamenný chrám. Zišli dolu až na dláždené námestie, ktorému dominovala socha zakladateľa mesta. Pristúpilo k nim niekoľko ďalších, skvostne odetých, elfov.

„Ahoj Jawen. Vitaj v Myalsere.“ - zdvorilo sa uklonil jeden z nich.

Podľa odevu usúdil, že sa jedná zrejme o ich vodcu, alebo niekoho veľmi váženého. Aj ostatní elfovia, stojaci za ním, sa uklonili.

„Dobrý deň. Vy ma poznáte?“ - pýtal sa chlapec začudovane.

„Samozrejme, že ťa poznáme.“ - smial sa elf, akoby to bola tá najprirodzenejšia vec na svete.

„Ale ako... Odkiaľ ma poznáte?“

„Zoë nám o tebe povedala. Už sme ťa očakávali, aj keď niektorí neverili, že prídeš. Ty a tvoji priatelia budete našimi hosťami. Môžte si u nás odpočinúť a doplniť zásoby. Moji najlepší bojovníci ťa budú sprevádzať kamkoľvek sa rozhodneš ísť. Ty a tvoji priatelia ste u nás vítaní.“ - riekol Salenar a pozval počestných do svojho príbytku.

Po niekoľkých dňoch putovania lesom to bola pre nich vítaná zmena. Očistili svoje telesné schránky a elfovia im veľkodušne poskytli nový odev. Neskôr sa zišli vo veľkej sále, kde pre nich pripravili večeru. Pútnikom takmer vypadli oči z jamôk, keď uvideli všetko to jedlo. Ale museli byť trpezliví. Chvíľa, kým Salenar dokončil príhovor a prípitok, im pripadala ako večnosť. Nakoniec sa predsa len pustili do jedla a po pár pohároch vína išli všetky formality bokom. Spoznali niekoľkých tunajších obyvateľov, s ktorými si vymieňali zážitky a skúsenosti. Akurát Jawen toho príliš nenahovoril. No nezdá sa, že by to bolo tým, že sa asi ako jediný nedotkol vína. Jeho myseľ bola v Algare. Pri jeho rodičoch a kamarátoch. Myslel na ich budúcnosť, o ktorú sa trochu obával. Nesmie zlyhať! Doľahla na neho ťažoba zodpovednosti. Áno, bolo to jeho rozhodnutie a je presvedčený, že bolo správne. Lenže stále je to iba dieťa, ktoré sa teraz malo bláznit' s kamarátmi po vonku a radovať sa zo života. No namiesto toho, sedí kdesi

d'aleko od domova s úplne cudzími ľuďmi a čelí jednému nebezpečenstvu za druhým. Našťastie je s ním Thondor. V jeho prítomnosti sa cíti bezpečne.

„Na čo myslíš, chlapče?“ - prihovoral sa mu Salenar a prisadol si k nemu.

„Na mamu, na otca a na všetkých ľuďí v Algare...“

„Nebud' smutný, čoskoro sa ku nim vrátiš a všetko bude ako predtým.“ - utešoval ho elf.

„Môžem sa Vás niečo spýtať?“

„Samozrejme, pokojne sa pýtaj.“

„Čo Vám Zoë ešte o mne povedala?“

„Že si výnimočný chlapec.“

„Naozaj?“

„Naozaj. A ešte nás poprosila, aby sme ti boli nablízku a ochraňovali ťa na tvojej ceste.“

„Musím nájsť toho čarodejníka...“

„Moji ľudia vedia kde je. Dám ti mojich najlepších bojovníkov, budú ťa sprevádzať a chrániť. Môžeš byť pokojný.“

„Ráno pôjdeme d'alej.“ - povedal chlapec s kamennou tvárou a odobral sa do svojej izby.

Už si takmer ani nepamätal aký je to pocit ležať v mäkkej posteli. Po dlhom čase si mohol konečne odpočinúť. Prikrytý voňavou prikrývkou zaspal pokojným spánkom len čo si ľahol do postele. Tej noci sa mu vo sne opäť zjavila Zoë. Nič nehovorila. Len bola pri ňom a hladila ho svojou krehkou dlaňou. Cítil, ako mu to dodáva silu a pokoj.

Kameň je na dosah

Krátko po východe slnka sa na námestí v Myalsere zišla neveľká skupinka. Chlapec, škriatok, traja ľudia a niekoľko elfov. S odhodlaním a nádejou v srdciach sa vybrali na východ ku horám. Práve tam sa nachádzal cieľ ich cesty, tam v odľahlej samote prebýval Garthon, posledný známy čarodejník. Pokiaľ ich nič nečakané nezdrží, dorazia tam kým slnko opäť zapadne. Krajina, ktorou prechádzali, sa v mnohom líšila od tej, ktorú poznal Jawen z domova. Rozmanité druhy stromov a kríkov, aké dovtedy ešte nevidel. Všade bol život. Z korún stromov sa ozývalo štebotanie vtákov a na lúkach sa pásli stáda lesnej zveri. Vo vzduchu bola cítiť všadeprítomná harmónia. Avšak čím viac sa vzdľaľovali od mesta elfov, tým bol les tichší a ponurejší. Ak by elfovia nepoznali cestičky lesnej zveri, museli by sa presekávať hustým porastom pichľavých krovín. Takto sa im dokázali vyhnúť a pokračovali takmer bez zastavenia. Ani po niekoľkých hodinách putovania sa na elfoch neprejavoval čo i len náznak únavy. Zato Jawen sa ku koncu cesty už niesol na pleciach Thondora, a tak jediný, na koho museli občas čakať, bol Gudrull.

„Nerozumiem tomu, načo sme ho brali so sebou...“ - lamentoval jeden z elfov.

„Iba nás zdržuje a ak by došlo na boj, bol by nám na nič.“

Gudrull ich počul. Necítil sa veľmi príjemne. Uvedomoval si, že ich zdržuje, ale chcel byť pri tom, keď porazia Garthona. Aj on sa chcel zapísať do dejín ako jeden z tých, ktorí ukončili vojnu v krajine Algarov. Na neustále ponižovanie kvôli tomu, že je malý, bol už zvyknutý. Aspoň si to nahováral. Žil vo svete, do ktorého akoby ani nepatrilo. Svet, ktorý poznal patrilo vysokým, silným mužom. Nie je v ňom miesto pre škriatka, teda ak nepočítame úzke šachty baní. Tam boli škriatkovia nepostrádateľní. Lenže on chcel viac. Nechcel prežiť život v bani, alebo ako atrakcia na slávnostiach. Chcel niečo dokázať, preto kedykoľvek sa vyskytla príležitosť byť súčasťou niečoho, čo sa mohlo pokladať za významné, bol tam.

„Čo je s tebou, Gudrull? Nevládzeš? Hýb trochu tými tvojimi maličkými nožičkami!“ - podpichoval ho elf.

„Mal by si si uvedomiť, že kým ty spraviš jeden krok, ja musím urobiť dva. Z tohto uhla pohľadu som už prešiel dvakrát viac ako vy.“

„Takže čo? Chceš ísť na koňa ako tuto chlapca?“

„Ha ha, fakt smiešne!“ - myslel si o nich svoje, a aj keď to pre neho nebolo príjemné, húževnato pokračoval ďalej.

Slnko sa takmer dotýkalo horizontu keď terén začal stúpať a oni si uvedomili, že sú už veľmi blízko. Zastavili a Silvyr sa rozhladol

okolo seba, aby určil smer, ktorým budú pokračovať. Medzitým sa ostatní občerstvili a trochu si odpočinuli. Aj Gudrull ich dobehol a stihol si aspoň na chvíľu sadnúť.

„A kadiaľ teraz?“ - pýtal sa Jawen.

Za chrptom mal les, z ktorého prišli a pred sebou skalný masív hory. Za okamih sa z oboch strán z lesa ku Silvyrovi priblížilo niekoľko sŕn. Sklonil sa ku nim akoby im načúval.

„Pod'te za mnou! Sme už skoro tam. Tadiaľto!“ - zavelil a vydal sa ku severnej strane hory.

Ostatní ho nasledovali. Narastalo v nich očakávanie a odhodlanie získať ten kameň. Napriek tomu, že boli na nohách celý deň, rýchlym krokom nasledovali elfa, ktorý ich viedol. Cítili v sebe neobyčajnú silu.

Zastavili pred veľkou jaskyňou, z ktorej vystupoval biely dym. Na stenách, oranžovo sfarbených plameňmi ohňa, sa mihotal tieň ľudskej postavy.

„Garthon! Vyjdi von a vydaj nám Modrú Hviezdu!“ - vyzval ho Silvyr.

„Kto si, že sa opovažuješ žiadať ma o to?!“ - zaznelo z jaskyne.

„Silvyr, syn Salenara, vládcu Eimmu.“

Zvedavosť prinútila Garthona vyjsť z bezpečia jaskyne. Nechápal prečo by ho nejaký elf žiadal o kameň nesmrteľnosti. Ich takéto veci predsa nezaujímajú. Nepotrebujú ho. Nedávalo to zmysel. Vyšiel teda von a pred vstupom do jaskyne zbadal skupinu elfov nasledovanú hŕstkou ľudí. Silvyr pred neho predstúpil s vystretou dlaňou.

„Snád' si nemyslíš, že ti ten kameň dám?“ - posmieval sa - „Vy elfovia ste boli odjakživa nesmierne naivní. A okrem toho, načo by vám bol?“

„Nechceme ho pre seba. Ten kameň patrí ľudu Algaru.“

„Omyl priateľu, ten kameň je môj! Patrí mne, jedine mne a nikomu inému!“

„Ak nám ho nevydáš dobrovoľne, budeme si ho musieť vziať násilím.“ - oznámil Silvyr a rukou dal pokyn svojim bojovníkom, tí okamžite namierili svoje luky na čarodejníka.

„Len to skúste!“ - provokoval ich mág sebaisto.

Garthonova odplata

Garthon sa očividne nehodlal vzdať kameňa bez boja. Siahol po svojej palici a odrazil letiace šípy elfov. Následne opísal otvorenou dlaňou vo vzduchu kružnicu, stiahol ju k sebe a zovrel päst', potom ju razantným spôsobom vystrel smerom ku výprave a pridal pár slov v jazyku, ktorému nerozumeli. Jeho dlaň sa rozžiarila a vyšla z nej akási guľa svetielkujúcej energie, ktorá razom všetkých zrazila k zemi. Boli omráčení a oslepení. Keď sa prebrali, zazreli čarodejníka ako sa snaží ujsť. Okamžite sa za ním rozbehli. Elfovia za ním poslali ďalšiu dávku šípov. Lenže Garthon bol akoby chránený nejakým neviditeľným štítom a všetky šípy sa od neho odrazili. Langon, Thondor i Grukka za ním bežali a už ho mali takmer na dosah meča. Vtom ich mág zaklínadlom opäť zrazil k zemi. Nezasiahli ho, ale aspoň ho spomalili natoľko, že sa pred neho dostali elfovia a zatarasili mu cestu.

„Blázni! Mňa nemôžete poraziť!“ - posmieval sa.

„To sa ešte uvidí.“ - oponoval mu Silvyr.

Pripravený položiť život za chlapca, chrániac sa štítom, bežal oproti mágovi s mečom v ruke. Garthon mávol svojou palicou a Silvyrův štít zrazu tak oťažel, že ho elf už nedokázal udržať, vykĺzol mu z ruky a zaboril sa do zeme. Elf sa však nevzdával a

blížil sa ku čarodejníkovi. Ten opäť vystrel svoju palicu smerom k nemu. Vyšľahli z nej záblesky modrého svetla, ktoré sa Silvyr snažil odraziť mečom. Nepomohlo to. Jeho meč sa rozžeravil do červena a Silvyr bol nútený pustiť ho z popálených dlaní. Následne k nemu vyslal čarodej ešte jednu dávku bleskov a elf padol mŕtvy k zemi. Ostatných sa zmocnil hnev a s ešte väčšou zúrivosťou sa vrhli na Garthona. Lenže on si so všetkými bez väčších problémov poradil. Za chvíľu pred ním ležali telá mŕtvych elfov. Neprežil ani jeden z nich. Keď to videli ich ľudskí spoločníci, nevedeli sa rozhodnúť či zaútočiť, alebo si priznať, že poraziť tohto čarodejníka je nad ich sily.

„Došli sme až sem, teraz sa predsa nevzdáme! Na neho!“ - zavelil Langon.

Vytasili meče a dýky a vrhli sa na čarodejníka každý z inej strany. Garthon mal čo robiť, aby stihol odraziť ich útok. No na svoj vek sa tou palicou oháňal až nečakane svižne. Ale iba do momentu, keď sa mu čepeľ Grukovej dýky zapichla do stehna. Vykríkol a v bolestivej agónii uvrhol na Grukka zaklínadlo. Stuhol ako kameň, vzápätí spadol a roztrieštil sa na malé kúsky. Garthon obrátil svoju pozornosť na zostávajúcich bojovníkov a jedného po druhom ich rôznymi zaklínadlami skolil k zemi. Obzeral sa okolo seba, ale už nebolo koho kántriť. Ostal len malý chlapec, ktorý sa spoza stromu díval na túto hrôzu.

„Naivní hlupáci! Hovoril som vám to! Mňa nemôžete poraziť! Nikto ma nemôže poraziť!“ - kričal Garthon, aj keď tam už nebol takmer nik, kto by ho počúval.

„Ja áno! Ja ťa porazím.“ - odvážne oponoval Jawen.

„Ty?!“ - smial sa Garthon až sa za brucho chytal.

„Áno, porazím ťa. Je to môj osud.“

„Osud neexistuje!“ - zakričal čarodej a vrhol smrtiacu guľu svetla smerom ku chlapcovi.

Bola by ho istotne zasiahla, ak by z papradia nevyskočil vlk, ktorý schňapol to dieťa do zubov a odtiahol ho preč. Udialo sa to tak rýchlo, že sa mág nestačil diviť, kam chlapec zrazu zmizol. Poobzeral sa okolo seba, a keďže už nevidel žiadnu hrozbu, pobral sa odtiaľ preč. Za vývratom zatiaľ malý algar rozdýchával, čo sa práve udialo. Garthon je preč, všetci jeho priatelia sú mŕtvi a on len o vlások unikol istej smrti. Pokúšal sa upokojiť svoj dych a hľadel pritom do hlbokých čiernych očí obrovského vlka. Ostal sám. Neuspel a nerozumel tomu prečo. Vari to proroctvo nebolo skutočné? Alebo ho snád' nesprávne pochopil?

„Musíme ísť, inak sa nám stratí!“ - povedal vlk.

„Čože?“ - nechápal Jawen.

„Ten čarodej. Budeme ho sledovať. Z bezpečnej vzdialenosti, pochopiteľne.“

Vtom si Jawen uvedomil, že ten hlas pozná. No až teraz, za denného svetla, si môže poriadne obzrieť tvora, ktorému patrí. Spoznáva i tú dlhú jazvu na jeho boku.

„To si bol ty, v tom temnom lese...“

„Áno, ja. Ale teraz ne je čas na reči. Vyskoč na mňa a poriadne sa ma drž! Rýchlo, inak sa nám stratí.“

Jawen neváhal, vysadol na chrbát vlka a pevne sa chopil jeho hustej srsti. Pomalým krokom prešli okolo tiel ležiacich vo vysokej tráve. V chlapcových smutných očiach sa zrodili pramienky slz, keď sa vzd'alovali z toho miesta. Myslel na všetko, čo s nimi zažil. Najmä na Thondora, ktorý bol v jeho očiach neporaziteľným. Vzd'alovali sa a on ešte naposledy otočil hlavu, aby sa zadíval na miesto, kde spočinulo telo jeho priateľa a učiteľa. V duchu sa s ním lúčil.

„Boli ste si blízki?“ - pýtal sa vlk.

„Áno, boli. Aj keď sme sa nepoznali dlho...“

„Netráp sa pre to, čo sa stalo. Nemohol si tomu zabrániť.“

„Myslel som si, že áno. Ved' som to predsa ja, kto má ukončiť všetko utrpenie. Nerozumiem tomu...“

„Netráp sa. Niektorým veciam porozumieme až neskôr.“

„Asi máš pravdu...“

Pokračovali po stopách raneného čarodejníka. Tie smerovali na severozápad. Zdalo sa akoby šiel priamo do Algaru. Ale prečo by to robil? Vie snád' niečo, čo oni nie? Očividne! Ale na premýšľanie budú mať cestou času dost'. Teraz je dôležité nestratiť stopu.

Čas plynul a stopy ubúdali, držali sa smeru, o ktorom boli presvedčení, že je správny. No bolo to skôr želanie ako istota. Nech sa vlk akokoľvek snažil, nedarilo sa mu zachytiť stopu čarodeja. Asi sa mu podarilo zastaviť krvácanie a ktovie, možno použil nejaké kúzlo znemožňujúce vypátrať ho.

„Ozaj, ako sa vlastne voláš?“ - pýtal sa chlapec pevne sa držiac srsti.

„Nijako. Nemám žiadne meno.“

„Ako to?“

„My, vlci, nepotrebujeme mená. Každý vie kto je kto. A nato, aby sme čosi povedali, či urobili, nám stačí len zavrčať správnym spôsobom.“

„Ale ja vrčať neviem...“

„To ani nemusíš. Hádám si si všimol, že ti rozumiem aj bez toho.“

„Máš pravdu. Ako je to možné? A ako to, že hovoríš našou rečou?“

„Všetko sa dozvieš. V pravý čas. Teraz sa drž! Niečo som zacítil.“

Vlk sa rozbehol a preskakoval pritom každú prekážku, čo sa mu postavila do cesty. Či už to bol kameň, krík, alebo kmeň zvaleného stromu. Jawen mal čo robiť, aby nepadol.

„Stoj! Zastav! Už sa neudržím.“ - kričal chlapec na vlka.

Ten však na neho nebral ohľad a zbesilo bežal ďalej. Akoby na neho zabudol. Akoby ani necítil, že mu ktosi sedí na chrbte a kváče ho za srst'. Neúnavne klúčkoval pomedzi stromy. Jediné, na čo myslel, bol čarodejov pach, naznačujúci, že je už veľmi blízko.

Vlk

Zavetril stopu a nemienil sa jej vzdať. Musí byť niekde tu. Možno len kúsok od nich. Spomalil rovnako nečakane ako sa rozbehol. Napokon sa celkom zastavil. Pohľadom skúmal lesné zákutia, uši mal nastražené. Sústredene načúval tichu, ktoré okolo nich nastalo. Analyzoval každý pohyb. Od bezstarostne poskakujúcich vtáčat, všadeprítomného hmyzu, až po stebľá trávy vlniace sa vo vánku.

„Je tu.“ - zašepkal.

Prikrčil sa, aby ich v tráve nebolo vidieť a pomaličky sa plazil vpred.

„Zlez dolu a ukry sa tam za strom.“ - prikázal chlapcovi.

Ten ho bez váhania poslúchol. Videl, čo Garthon dokáže a nechcel dopadnúť ako Thondor či elfovia. So zatajeným dychom spoza stromu sledoval čo sa bude diať. Vlk sa nenápadne plazil vpred. Ale kde je Garthon? Nikde ho nevidel. Vyklonil sa preto o čosi viac. Stúpil pritom na suchý konár, ktorý sa za zvuku hlasného prasknutia prelomil na polovice. Vtom ho uvidel. Hľadel mu

priamo do očí. Čarodej vyšiel spoza kríka a díval sa na chlapca, ktorý sa od strachu nedokázal ani pohnúť.

„Zase ty?!“ - prehovoril k Jawenovi – „Kol'kokrát ti to mám opakovať? Proti mne nemáš najmenšiu šancu!“

S úmyslom ukončiť život chlapca vykročil smerom ku stromu, za ktorým sa ukrýval. To využil vlk a nečakane sa na neho vrhol. Ostré tesáky šelmy sa zaryli do ruky čarodejníka skôr, ako by stihol uvaliť kliatbu na dieťa. Pevné zovretie vlčej tlamy nepovolilo nech sa ho mág akokoľvek snažil striasť. Čarodejníkovi sa podlomili kolená a ich súboj pokračoval na zemi. Jawen to všetko pozoroval. Chcel niečo urobiť, ale príliš sa bál. Dúfal, že čoskoro bude po všetkom a po Garthonovi ostane už len spomienka či kaluž krvi pomaly vsakujúcej do mäkkého machu. Vlk driapal a hrýzol čo mu sily stačili, no čarodej sa nevzdával. Nejako sa doplazil ku svojej palici ležiacej v tráve a zo všetkých síl vlka udieral. Ten schytával ranu za ranou, ale vo svojom úsilí nijako nepoľavoval. Až do momentu, keď ho jeden z úderov neomráčil. Bezvládne telo šelmy kleslo k zemi a Garthon sa konečne vymanil z jej zovretia. Využil túto príležitosť a jedinou kliatbou ho nemilosrdne usmrtil. V tej chvíli ani len nepomyslel na chlapca ukrývajúceho sa za stromom. Obzeral sa okolo seba v obave, že prídu ďalší čo budú usilovať o jeho život. V okamihu sa stratil v hustom poraste. Musí nájsť bezpečné miesto, kde si ošetrí utržené rany. Až neskôr si uvedomil, že strach bol v tých chvíľach mocnejší ako viera v kúzlo kameňa,

ktorý bol zárukou večného života. No fakt, že vyviazol živý, jeho vieru v kameň ešte viac posilnil.

Keď sa mág dostatočne vzdialil, vyšiel Jawen zo svojho úkrytu a bežal rovno za vlkom. Padol pri ňom na kolená a tvár mu skropili pramene slz. Snažil sa ho prebrať z bezvedomia. Neuvedomoval si, že je už neskoro, že ďalší z jeho priateľov položil svoj život, aby ho ochránil. Nemohol tomu uveriť, odmietal to prijať.

„Nie, to mi nespíšeš urobiť! Nespíšeš...“ - vykrikol bezmocne.

Zúfalý chlapec pevne držal srst' neobyčajného kamaráta, ktorý ho náhle opustil. Položil svoju hlavu na telo vlka a cítil ako pomaly chladne.

„Musíš ísť ďalej. Musíš pokračovať.“ - zaznelo odniekiaľ.

Vtom sa jeho smútok a slzy premenili na túžbu po pomste a nehľadiac na okolnosti postavil sa rozhodnutý nasledovať Garthona a odplatiť sa mu za všetky životy, ktoré má na svedomí. Špinavou zakrvavenou rukou si utrel slzy z líc. Naposledy pohladil nehybné telo vlka a vydal sa za čarodejníkom.

„Nedopustím, aby si zomrel zbytočne. Ani Thondor, ani ostatní. Pomstím ťa, to ti sľubujem!“ zhlboka sa nadýchol a odhodlane vyrazil do lesa.

Rozhodnutý pomstiť smrť priateľov putoval lesom takmer bez zastavenia. Lenže ako plynuli hodiny, síl aj motivácie ubúdalo. Zotmelo sa a Jawen už nevedel kadiaľ ďalej. Opäť ho premohol strach. Neustále sa obzeral cez plece. Nevedel čo ho v tom tmavom lese čaká. Odkiaľ príde ďalšia hrozba? Unavený, uzímený a hladný schúlil sa pri kmeni borovice a zaspal.

Zoë

Prišlo ráno a slnečné lúče prebudili chlapca ležiaceho na chladnej zemi. Po ťažkej noci a všetkom, čo za posledné dni zažil, sa cítil stratený a zmätený. Cítil sa príliš slabý nato, aby pokračoval ďalej a jeho myšlienky boli čoraz temnejšie. Nádej, že sa mu podarí naplniť svoj osud, alebo sa aspoň odplatiť Garthonovi za smrť priateľov, sa strácala v čiernom mori hlbokých pochybností, obáv a únavy.

„Jawen, vstaň! Neboj sa! Ja som ti dala túto úlohu a ja ti dám aj silu ju dokončiť.“

Chlapec otvoril unavené oči a rozhliadol sa okolo seba. Nikoho však nevidel. Ten hlas bol iba v jeho mysli.

„Jawen, nepochybuj! To, že ma nevidíš, neznamená, že nie som skutočná. Ver mi! A ver aj sebe! I malí tvorovia dokážu veľké veci.“

„Tebe sa to ľahko hovorí. Nie si tu! Netrpíš ako my!“

„Mýliš sa. Som tu. Som stále s tebou.“

Prízemná ranná hmla sa začala víriť. Zdvihla sa nad orosenú trávu a zhmotnila do podoby krásnej mladej ženy. Jawen sa zahľadel do jej úprimných očí a uvidel v nich dobro. Zoë sa ku nemu sklonila a vystrela ku nemu ruku, aby mu pomohla vstať. Natiahol sa za ňou, no nedokázal ju uchopiť. Bola ako duch, ako nehmotný príznak, ktorý nie je z tohto sveta. Posadil sa, díval sa striedavo na svoju dľaň a na tú nádhernú postavu odetú v bielych šatách, ktorá sa pred ním zjavila.

„Kto vlastne si?“

„Som tá, ktorá ti pomôže naplniť tvoj osud. Som tá, čo nad tebou bdie a drží nad tebou ochrannú ruku.“

„Prečo? Prečo to robíš?“

„Jawen, nie si sám komu na vás záleží.“

„Je vás viac.“

„Viac ako si myslíš.“

Usmiala sa a rozplynula sa v rannej hmle. Jawen ešte chvíľu sedel a nad všetkým premýšľal. Nakoniec sa predsa len odhodlal, že bude pokračovať, že dokončí svoju cestu a splní úlohu, ktorá mu bola zverená. Aj keď stále nevedel ako. No teraz v sebe ucítil hlbokú nádej a odhodlanie sa nevzdať.

Pozbieral posledné zvyšky síl a vykročil. Hlavne nezastať, hlavne nestratiť cieľ z očí. Hoci bol úplne sám, vo vnútri cítil, že tomu tak celkom nie je. Cítil podporu a nádej, ktorá mu dávala silu na každý ďalší krok. Ešte aspoň ku tomu stromu. Aspoň po tamten balvan. Povzbudzoval sa, hoci boli jeho kroky čoraz ťažšie. Lenže on sa nevzdá, už nie je malým ustráchaným chlapcom. Nie po tom, čo prežil. Nedokázal odhadnúť čas, ani vzdialenosť, ktorú už prešiel, ale jednu vec dokázal rozpoznať s úplnou istotou. Zvuk rieky, ktorý sa ku nemu blížil spoza neďalekých stromov. Zrýchlil. Takmer bežal. Nezastavil ani na okamih. Vysilený dobehol k rieke, padol na kolená a hlavu ponoril do priezračne čistej vody. Pil ju plnými dúškami. Chutila mu viac ako čokoľvek, čo dovtedy ochutnal. Výnimočná a osviežujúca.

Ľahol si na chrbát a díval sa na oblaky plávajúce po nebi. Spoznával v nich známe tvary, zvieratá, či dokonca ľudí. Preskupovali sa, rozdeľovali, spájali a vytvárali tak nové útvary. Na chvíľu zabudol na všetku ťažobu, ktorú niesol na svojich pleciach. Potreboval si oddýchnuť. Aspoň na pár minút. Počas nich myslel iba na pekné veci. Ani si neuvedomoval, aké to bolo v tej chvíli pre neho dôležité. Odrazu v ňom zavládol pokoj a rozvaha. Sadol si a rozhliadol sa okolo seba.

Obklopovalo ho len ticho a rieka, ktorú bolo opäť potrebné prekročiť. Naposledy mal so sebou silného priateľa Thondora a aj tak mali čo robiť, aby si s ňou poradili. Bolo vylúčené, aby sa na

druhý breh dostal bez pomoci. Rozhodol sa preto, že pôjde ďalej po brehu, po prúde rieky, dúfajúc, že natrafí na most. Je tam minimálne jeden, o ktorom vie. Hoci ten, je od neho vzdialený asi tak jeden deň cesty. Každopádne mu nič iné neostalo, a tak sa vydal smerom na západ.

Poslovia zo Sazaru

Lonor sedel, ako obvykle, vo svojom kresle zahĺbený do myšlienok. Čakal na správy. Akékoľvek. Hlavne však na tie dobré. Lenže už niekoľko dní neobdržal žiadnu novú správu. Nevrátil sa ani jeden z poslov, ktorých poslal do Sazaru či Eimmu. Znepokojovalo ho to, a tak hľadel na svetlo olejovej lampy stojacej na stole a premýšľal. Vedel, že deň keď budú musieť čeliť vojskám zo severu je už blízko a on si nie je istý, či sa im dokážu ubrániť. Urobil všetko čo mohol, aby pripravil dedinu na obranu pred oveľa silnejším nepriateľom akým bol Nidas. No nechcel sa zmieriť s tým, že im ostáva už len čakať na útok. Pripúšťal ešte aj druhú možnosť. Zázrak. Podobný tomu, ktorým ich Jawen zachránil naposledy. Ale kde je chlapec teraz? A žije ešte vôbec? Sužoval sa pomyslením na to, čo všetko sa mu mohlo prihodiť. Keď mu bolo najhoršie, upokojoval sa myšlienkou, že je s ním Thondor, jeho najlepší a najspoľahlivejší bojovník. Ťažké myšlienky prerušilo neodbytné klopanie na dvere jeho príbytku.

„Čo je? Čo sa deje?“ - spytoval sa Lonor jedného zo strážnikov stojacich vonku pred domom.

„Poslovia. Poslovia zo Sazaru sa blížia. Za chvíľu budú pri južnej bráne.“ - povedal lapajúc po dychu.

Lonor im bez slova okamžite vyrazil naproti. Nevedel sa dočkať nových správ, ktoré mu prinášajú. Ako sa približovali, naberali siluety jazdcov konkrétnejšie kontúry. Jedného rozpoznal už z diaľky. Bol to Elvik. Spoločlivý a oddaný algar, ktorý mal zvláštny vzťah ku svojim vlasom. Už niekoľko rokov si ich nedal ostrihať. Toho druhého nepoznal. Nemal odev aký nosia algari, určite to bol cudzinec. Nech už to bol ktokoľvek, nebol to Aron, ktorého s ním pred časom do Sazaru vyslal.

„Elvik! Elvik, tak rád ťa vidím...“

„Aj ja teba, brat môj.“

„A kde je Aron?“ - ukazoval na neznámeho muža, ktorý s ním prišiel.

„Aron. Aron je mŕtvy. Cestou do Sazaru nás prepadla banda nejakých hrdlorezov. Nebyť Therana, ani ja by som to neprežil.“

„Môj pane...“ - podal sazar ruku Lonorovi a úctivo sa poklonil.

„Z ničoho-nič sa vynorili z lesa a zaútočili na nás. Pokúšali sme sa im ujsť, ale obkľúčili nás zo všetkých strán. Darmo sme ich presviedčali, že nič cenné so sebou nemáme. Vzдорovať nemalo zmysel. Aron to skúsil a okamžite mal dýku v hrudi. Prehľadali jeho aj môj batoh. Myslel som si, že ma pustia keď nič nenašli, ale mýlil som sa. Boli to barbari čo si nevážia ľudský život. Našťastie v tej chvíli dorazil Theran so svojou družinou a zahnali tých zloduchov späť do lesa. Potom ma vzali do Sazaru, kde ma ošetrili.

Aronovi už žiaľ pomôcť nedokázali.“ - opisoval Elvik, čo sa im prihodilo.

„Dvaja z mojej družiny prenasledovali tých lotrov do lesa. Ale stratili sa im. Južné lesy sú temné, ako stvorené pre každého, kto chce zmiznúť, alebo sa ukryť pred spravodlivosťou. Cestou odtiaľ natrafili na koňa nesúceho bezvládne telo jedného z našich vojakov, ktorí sprevádzali Langona. Z posledných síl nám povedal, že aj ich prepadli. Možno to bola tá istá skupina. Poslal som ranených so sprievodom na náš hrad, kde sa o nich postarali. Ja som sa vydal do lesa s úmyslom nájsť nášho kráľa. Blúdil som tmavým lesom až som nakoniec došiel k jednému hostincu. Vyzeralo to tam ako po nájazde divochov. Nebol som ďaleko od pravdy. Krčmár potvrdil, že sa sa tam strhla riadna bitka medzi banditmi, vojakmi nášho kráľa a cudzincami, medzi ktorými bol i chlapec.“

„Jawen...“ - riekol Lonor a jeho vnútro naplnila nádej.

„Lenže kým som tam prišiel, boli už preč. Vzali si kone a odišli smerom do Eimmu. Trvalo mi pár dní, kým som sa z toho lesa vymotal a dostal sa ku rieke. Nájsť ich sa mi zdalo nemožné, nikde som nenatrafil na stopy po ich prítomnosti. Napriek tomu som pokračoval ďalej. Až do krajiny elfov. Tam som nášho kráľa konečne našiel. Bohužiaľ som si odtiaľ odniesol už iba jeho telo. Langona i zvyšok jeho výpravy usmrtil čarodej. Všetci sú mŕtvi. Všetci okrem chlapca. Ten zmizol a nikto nevie kde je. Obávam sa, že sa dostal do rúk Garthona.“ - dokončil Theran smutne svoje rozprávanie.

Lonora táto informácia silno zasiahla. Až tak, že sa posadil na zem a hľadel niekam do neznáma. Nemohol uveriť tomu, čo počul. Ak zahynul aj Thondor, je Jawen teraz v oveľa väčšom nebezpečí ako kedykoľvek predtým. Pokiaľ je ešte nažive.

„Čo sa týka Vašej prosby o pomoc, mám pre Vás o čosi lepšie správy. Niekoľko našich jednotiek je už na ceste sem. Vyrazili možno hodinu-dve po nás.“ - doplnil Theran.

Lonor ho však nepočúval. Jeho myseľ bola pri chlapcovi. Tohto sa obával zo všetkého najviac. Opäť čelil prívalu výčitiek za svoje rozhodnutie. Prečo len privolil, aby sa Jawen na tú cestu vydal?

„Musím ísť za ním...“ - zahlásil Lonor rozhodne.

„Kam za ním? Môže byť kdekoľvek!“ - poukazoval Elvik na bláznovstvo takéhoto rozhodnutia.

„Je mi jedno kde je. Ja ho určite nájdem...“ - tvrdil starec neodbytno to svoje.

„Hľadali ho ľudia zo Sazaru aj elfovia. Niet po ňom ani stopy...“ - pripojil sa Theran.

„Nezaujíma ma kto ho hľadal! Ja ho nájdem!“ - ukončil debatu a odišiel do svojho domu.

Zbalil si pár nevyhnutných vecí a hotoval sa odísť. Ešte sa natiahol po svoju palicu, ale v tom zmätku si vzal tú Agfeusovu. *Palica ako palica*. - povedal si a vyšiel von. Akoby posadnutý túžbou nájsť strateného chlapca, úplne zabudol na blížiacu sa pohromu.

„Už sa blížia! Vojaci Kabronu sa blížia!“ - kričali strážcovia.

Lonor sa razom prebral. Akoby mu niekto uštedril jednu dobre mierenú. Prepočítaval. Musel sa rozhodnúť medzi chlapcom a všetkými ostatnými algarmi. Nikdy vo svojom živote nemusel urobiť také ťažké, také bolestné rozhodnutie. Obetovať jeden život za mnoho ďalších? Dúfať, že si algari poradia i bez neho a odísť na výpravu, ktorej koniec bol prinajlepšom neistý?

„Lonor! Čo máme robiť?!“ - znelo z každej strany.

Nebol čas na premýšľanie, sebaobviňovanie ani na sebaľútosť. Teraz musí byť tým, koho ľud Algaru potrebuje. Musí byť ich vodcom.

„Vari ste už zabudli všetko čo som Vás naučil? Vezmite luky a bežte na opevnenie! Ty vezmi pár mužov a poriadne zabezpečte bránu! Vy choďte na stanoviská na stromoch pri ceste a ty odved deti a ženy do bezpečia.“ - vydával jeden rozkaz za druhým.

Čoskoro už bolo počuť ako sa po širokej ceste k Algaru približuje nepriateľská armáda. Dupot koní a pokriky však tentokrát algarov nezastrašili. Už to predsa zažili, vedia čo majú robiť a vedia, že Algar musia ubrániť. Lukostrelci ukrytý na predsunutých pozíciách v korunách stromov zneškodňovali nič netušiacich vojakov jedného za druhým. Ostatní hľadali ukrytých strelcov, lenže tí boli v bezpečí. Za bohato obrastenými konármi boli takmer neviditeľní. Ďalší z algarov si zopakovali osvedčený trik s lanami na ceste. I tentokrát boli úspešní. Nepriatelia padali z koní ako hrušky. V prospech algarov hralo najmä to, že zo severu do dediny viedla iba jedna cesta. A tá bola po stranách lemovaná hustým, lesom. Odtiaľ algari úspešne napádali nepriateľa. Postup vojsk sa spomalil, ale nezastavil. Cieľ mali stále pred očami. Prekračovali svojich mŕtvych a ranených spolubojovníkov a blížili sa k dedine. Tam už na nich čakali. Za opevnením sa muži Algaru pripravovali na obranu svojej rodnej zeme.

Ľadová princezná

Pol dňa kráčal Jawen po prúde rieky a nestretol ani živáčka. Strach, ktorý obyčajne pociťoval, keď sa ocitol sám v neznámom, novom prostredí, bol minulosťou. Jeho myseľ sa upínala k domovu. Tešil sa, že konečne uvidí svoju rodinu, milovaných ľudí, milované miesta. Aj keď sa mu tvár občas zahalila smútkom pri pomyslení na to, že jeho cesta rozhodne nedopadla tak ako očakával. Asi bol príliš dôverčivý, príliš naivný. Ale to deti predsa bývajú. A on je napriek všetkému, čo prežil, stále iba dieťaťom. Myslel na svoju matku. Ako sa teraz asi cíti? Určite sa bojí. Nesúhlasila s touto výpravou. No presvedčil ju takzvaný vyšší cieľ. A tiež Jawenova tvrdohlavosť, neústupčivosť a viera s akou všetkých presviedčal. Hoci ho viacerí od jeho úmyslov odhovárali, bolo to úplne zbytočné. Jawen bol pevne rozhodnutý a nebolo tej sily, čo by ho primäla zmeniť názor. A teraz, keď sa neúspešný vracal domov, kládol si otázku, či to vôbec stálo za to. Či toto je ten osud, ktorý na neho čakal. Či správne pochopil všetky vízie a sny. A či si to všetko nakoniec len nenahováral.

Zamyslený stúpал do mäkkého piesku a hlíny na brehu rieky. Niečo však narušilo jeho pozornosť.

„To sú predsa... To sú stopy!“ - zaradoval sa nahlas.

Zdalo sa, že sa blíži k obývanému územiu. Sústredene nasledoval objavené stopy. Išli rovnakým smerom ako on. Vyzerali, akoby ich tu niekto zanechal len nedávno. *Nemôže byť d'aleko. Posmeľoval sa a podvedome pridol do kroku. Premohla ho zvedavosť. Komu patria? Prečo ich tu nie je viac? Vari ešte niekto d'alší kráča celkom sám popri rieke?* Čoskoro dostal odpovede na otázky, ktoré si kládol v mysli. Za neďalekými stromami uzrel siluetu. Ktosi si umýval ruky v rieke. Približoval sa pomaly. Netušil, či je tá bytosť dobrá, alebo nie. No keď podišiel bližšie rozpoznal na zahalenej postave známe črty. Bol to on! Garthon!

Chlapec vzplanul zúrivosťou a nemysliac na následky zaútočil na čarodejníka tým jediným čo mal v tej chvíli po ruke. Na mága dopadal jeden kameň za druhým. Jawen dal do toho všetku svoju silu. Prekvapený Garthon sprvu netušil odkiaľ to prichádza a bezradne sa okolo seba obzeral. Prikrýval sa plášťom. Ten ho však pred ďalšími kameňmi neochránil. Skaly rôznych veľkostí dopadali na telo oslabené po útoku vlka a spôsobovali mu bolesť. Doudieraný čarodejník sa odplazil smerom k lesu, kde by sa mohol ukryť. Chlapec ho nasledoval. Hľadel na čierny plášť, ktorý schytával jeden zásah za druhým. Pritom sa ani nepohol. Jawen mu uštedril ešte pár presných zásahov, po ktorých sa plášť zniesol k zemi. No bol tam iba plášť. Plášť bez tela.

„Hľadáš niečo, chlapče?“

Jawen ostal ako pribitý. Uvedomil si, že posledné skaly hádzal do plášťa visiaceho na konári, zatiaľ čo jeho majiteľ stál opodiaľ a posmieval sa mu. Karta sa náhle obrátila. Teraz to bol on, kto musel hľadať úkryt pred rozzúreným čarodejníkom.

„Kam bežíš, maličký? Už to nie je taká sranda, čo!?“ - kričal a z jeho rúk vychádzali lúče ako blesky.

Jawen bežal a kľučkoval v snahe vyhnúť sa Garthonovým zaklínadlám, ktoré ničili stromy a kríky, za ktorými sa pokúšal schovať. Lenže pred týmito zaklínadlami sa už nebolo kam skryť. Všetko, čo zasiahli, sa okamžite zmenilo na popol. Aby sa zachránil, vrhol sa bezradný chlapec do prúdu rieky. Urobil tak v poslednej chvíli. Nebyť toho odvážneho skoku do vody, ležal by už mŕtvy na kamennom brehu. Pred čarodejníkom si život zachránil, ale zachráni si ho aj pred mocným prúdom rieky? Jeho krehké telo sa zmietalo vo vlnách a udieralo o kamenné dno. Ledva sa mu podarilo nadýchnuť sa, už ho to opäť ťahalo dolu. Miesto, na ktorom bojoval s Garthonom sa vzdalo neuveriteľnou rýchlosťou. Prúd ho nemilosrdne unášal ďalej. Chlapec sa zo všetkých síl snažil získať kontrolu nad svojim telom, ale príliš sa mu to nedarilo. Po niekoľkých ďalších podvodných kotrmelcoch narazil hlavou do dna rieky a všetko naokolo zrazu prestalo existovať. Nastala tma.

Zatiaľ čo Jawenovo bezvládne telo unášal prúd rieky bližšie k domovu, jeho myseľ putovala ďalekými krajinami. Ocitol sa v krajine, kde bolo všetko biele. Stál na úpätí bielej hory a díval sa krajinu okolo seba. Bosé chodidlá štekli biela tráva nekonečných lúk posiatych bielymi kvetinami. Biele motýle veselo poletovali nad nimi. Napravo od neho sa rozprestieral biely les. Stromy aké v ňom rástli sa nepodobali žiadnym aké dovtedy videl. Svetlo a tieň ohraničujúce ich obrisy zvyrazňovali rozmanité tvary ich listov. Pomaly sa otáčal a uvidel biely dym vystupujúci z neďalekej dediny. Na opačnej strane bola už len vysoká biela hora, ktorej vrchol sa týčil do nebies. Nebolo možné dovidieť naň. Napriek tomu sa o to pokúšal.

„Úžasné, všakže.“ - ozval sa nečakane známy hlas.

„Oh, áno, práve som myslel na...“

„Nie, ešte nikomu sa to nepodarilo.“ - odpovedala s úsmevom nádherná biela bytosť.

Prekvapený Jawen na okamih zmlkol. Bol ohromený a očarený. No zároveň cítil akýsi iracionálny strach. Ako to mohla vedieť? Ako môže vedieť na čo myslí a odpovedať na otázky, ktoré ešte nevyslovil? Je to priateľ, alebo sa jej má báť? Ale hlavne, kde to je? A ako sa sem dostal?

„Prečo sa bojíš, Jawen, veď ma predsa poznáš!“ - riekla a odhalila závoj, ktorý jej zakrýval tvár.

„Kde to som?“ - spýtal sa chlapec, keď si uvedomil, že je to Zoë.

„Nie je dôležité kde si ty. Podstatné je to kde som ja. A ja som tu, s tebou.“

„Bojoval som s čarodejníkom...“

„A vyhral si! Si živý a to je to najdôležitejšie.“

„Nemám pocit, že by som vyhral. Nemám dokonca ani pocit, že by som bol živý...“

„Naše pocity nás občas klamú, tým sa netráp.“

„A čo bude teraz?“

„Teraz mi podáš ruku a pôjdeš so mnou.“

Chlapec neváhal a držiac dľaň najkrajšieho stvorenia na svete kráčal do neznáma. Ich pohyby boli také ľahké akoby ich telá vôbec nič nevážili. Steblá trávy, po ktorej stúpali sa po každom ďalšom kroku vrátili do svojej predošlej podoby. Nezanechávali za sebou žiadne stopy. Nemierili však k dedine na kraji lesa, ale vydali sa na opačnú stranu, smerom k hore. Čoskoro sa pred nimi objavil v skalnej stene portál, ktorý lemoval vstup do útrob hory. Ornamenty pripomínajúce listy a konáre stromov boli dych vyrážajúce. Po oboch stranách brány stáli vojaci odetý do bieleho brnenia. Hlboko sa uklonili a umožnili dvojici vojsť do vnútra. Za krátkou vstupnou chodbou sa rozprestierali priestranné siene.

Jawen sa nevedel vynadívať na vysoké steny bielych skál a strop, ktorý podopierali stĺpy z bieleho mramoru. Aj všetok nábytok bol biely. I ľudia, čo obývali toto prekrásne miesto.

Prešli cez niekoľko siení a niekoľko chodieb kým došli do jednej z menších miestností. Bola zariadená skromne a jej dominantu tvoril veľký kamenný stôl s dvomi stoličkami na protiahlych stranách. Zoë dala Jawenovi pokyn, aby sa usadil.

„Kým nám donesú jedlo dáme si pohár sviežej vody, čo ty na to?“

Chlapec prikývol, no v skutočnosti ani nevnímal čo hovorila. Jeho myseľ bola plne zamestnaná obdivovaním tohto neobyčajného miesta. Sedel uprostred hory, obklopovali ho skaly a ľad a on napriek tomu necítil chlad. Všade bol dostatok svetla, akoby jeho zdrojom bolo to miesto samé. Než sa stihol dosýta pokochať všetkou nádherou, pristál pred ním pohár čistej vody. Priezračná tekutina sa trblietala v pohári, ktorý nebol zo skla, ale z ľadu. Priložil si ho k perám, aby si vychutnal dúšok pramenitej tekutiny. Zrejme sa však unáhlil, možno bol roztržitý, alebo len jednoducho neopatrný, pretože voda sa nedostala kam mala a on sa začal dusiť. Mal pocit akoby sa topil. Snažil sa tú vodu vykašľať a nadýchnuť sa. Každé zakašľanie bolelo čoraz viac a Jawen ledva lapal po dychu. Zrazu ucítil na hrudi teplú dlaň svojej hostiteľky. Ešte niekoľkokrát si odkašľal a spolu s vodou vyplul i trochu krvi.

Konečne sa mohol zhlboka nadýchnuť. Šťastný, že sa nezahlusil, chcel sa Zoë poďakovať, že mu opäť pomohla. Lenže ona tam nebola. Nebol tam ani pohár, ani stôl, ani hora a jej obyvatelia. Bol tam len chlapec ležiaci v piesku na brehu rieky.

Vítazstvo

Napriek dômyselne pripraveným pasciam sa vojaci Kabronu dostali až ku bráne Algaru. Statoční dedinčania hrdinsky držali svoje pozície. Niektorí i za cenu svojho života. Bránili svoj domov zo všetkých síl a všetkým čo bolo po ruke. Na nepriateľa dopadali salvy horiacich šípov, či kamene všemožných veľkostí. Mnohí z útočníkov skončili napichnutí na drevených koloch, alebo v priekope, keď sa pokúšali prekonať palisády. Teraz si algari naplno uvedomovali dôležitosť opevnenia. Svet sa zmenil. Dobro už viac nie je zárukou spokojného života, či aspoň prežitia. Väčšiu váhu má hrubá sila. O tom sa už mali možnosť presvedčiť. A presvedčajú sa i teraz, keď bránia opevnenie pred nájazdom presily vojakov.

Čas plynie a algarom pomaly dochádzajú sily. Darmo, nemôžu sa porovnávať s vycvičenými vojakmi kráľovskej armády, ktorý neodbytné dobiedzajú na ich hradby. Tí už zistili, že algari sa len tak nepodvolia a zdolať opevnenie nebude také jednoduché. Ale i na to sú pripravení. Vojaci tlačiaci sa pred bránou sa nečakane rozostúpili a uvoľnili cestu. Algari na to nechápavo hľadeli z hradieb a vyvýšených stanovišť. Zakrátko tomu však porozumeli. Z lesa sa po prašnej ceste približovalo drevené baranidlo na kolesách. Lukostrelci okamžite vypálili niekoľko horiacich šípov s úmyslom zastaviť ho.

„Prestaňte, hlupáci!“ - zúrili Lonor – „Chcete nás všetkých podpáliť?!“

Lenže už bolo neskoro, baranidlo zachvátili plamene. Vojaci z neho síce povyskakovali, ale stihli ho ešte roztláčiť smerom ku bráne. Náraz nebol nijako silný. Ťažké, zvnútra dôkladne podopreté, vráta sa ani nepohli. Horšie bolo, že sa oheň z baranidla presunul na drevené palisády a naberal na sile. Obrancovia naň liali toľko vody, koľko len mohli. Ale oheň sa šírila rýchlejšie ako stíhali plniť vedrá vodou zo studne, či žľabov pre dobytok a kone. To však neboli jediné zlé správy.

„Lonor, Lonor! Západná brána padla!“ - hlásil jeden z obrancov.

Starý muž sa pozrel za seba a uvidel ako sa od rieky do dediny valí skupina nedečakavých hrdlorezov. Neskúsení algari odhodlane zvädzali nerovný súboj proti tým, ktorí snáď už narodili s mečom v ruke. Výcvik, lepšie zbrane, brnenie, či nespočetné skúsenosti z bojov sa ukázali ako obrovská výhoda. Vojaci Kabronu sa bez väčších problémov doslova presekali do stredu dediny a mierili priamo k Lonorovi. Ten nevedel čo skôr. Keď však zbadal ako sa obhorená brána rúca k zemi, stiahol k sebe všetkých obrancov v dosahu, aby spoločne čelili obkľúčeniu. Za hlasného bojového pokriku vtrhli dnu ďalší vojaci a žoldnieri z Kileadu. Nespomalili

ich ani horiace pozostatky opevnenia. Algar zanedlho zahalil hustý dym a situácia sa stala značne neprehľadnou. Strhla sa bitka, v ktorej ako sa zdalo, bojoval každý proti každému. Aspoň tak to vnímal Lonor.

A nemýlil sa. Niekoľko jeho priateľov z čias, keď slúžil v Kabrone, využilo slabú viditeľnosť a zmätok na to, aby ho pomohli ochrániť pred hrdlorezmi zo severu. A tak za múrmi Algaru bojovali algari proti vojakom Kabronu i proti žoldnierom z Kileadu. A skupina rebelov z Kabronu im v tom pomáhala. Počet bojovníkov na všetkých stranách sa však rýchlo znižoval. Najviac na to doplácali algari, ktorí boli v početnej nevýhode. Ubúdalo i Lonorových priateľov a zdalo sa, že tento boj už má svojho víťaza. Slučka obklúčenia sa čoraz viac utáhovala. No nepriateľskí vojaci v zadných radoch zrazu začali jeden po druhom padat' k zemi. Zraky všetkých zúčastnených sa upierali na juhovýchod.

Ostré šípy bojovníkov zo Sazaru sa nemilosrdne zabodávali do tiel útočníkov. Zovretie algarov povolilo a obrancovia chytili druhý dych. Uvedomili si, že v tomto boji nie sú sami. Rovnováha síl sa teraz naklonila na ich stranu. Pozbierali posledné zvyšky síl a pustili sa do súpera s takým odhodlaním ako ešte nikdy predtým. Sazarské vojsko patrilo k tým najmocnejším v známom svete a teraz prišlo na pomoc obyvateľom malej dediny. Ostrie ich mečov sa zalesklo vo svetle slnka len na kratučký okamih. Vzápätí sa sfarbilo krvou nepriateľa. Útočníci čoskoro pochopili, že proti

tomuto vojsku nemajú šancu zvíťaziť. Tí, čo nepadli v boji, rozutekali sa do okolitých lesov. A časť sazarských rytierov ich nasledovala. Ostatní ostali v Algare, aby pomohli s hasením požiaru a ošetrovaním ranených.

Lonor sa s vdáčnosťou a pokorou obrátil ku svojim blízkym a hľadiac do očí veliteľovi sazarského vojska priznal: „Neveril som, že to ustojíme. Neveril som, že je možné, aby sme sa ubránili...“

„Vždy musíš veriť, Lonor. Vždy! Inak ste stratení.“ - napomenul ho veliteľ.

Hľadiac na poničené palisády, na telá mŕtvych povalujúce sa všade navôkol a na ranených, ktorí hrdinsky niesli svoj údel, zamyslel sa nad tým, aký má toto všetko zmysel. Smutný a vyčerpaný, sadol si pod strom neďaleko studne. Jeho myseľ bola s ľuďom algaru. So všetkými, ktorých stratil, so všetkými, ktorí o niekoho prišli. A s chlapcom, ktorý niekde v neznámej krajine čelí svojmu osudu úplne sám.

Hľadanie

Druhý deň Lonor sumarizoval škody. Zničené opevnenie a straty na životoch či množstvo ranených mužov ešte viac zvyrazňovali horko-sladkú pachuť tohto víťazstva. Iste, vďaka pomoci spojencov sa mu podarilo ochrániť dedinu pred úplným vyhladením. Cena, ktorú za to zaplatili, sa mu i tak zdala príliš vysoká. Mnohé ženy prišli o otcov, mužov, bratov, či synov. Mnohí z preživších ostanú navždy zmrzačení. Ako by sa mohol radovať z víťazstva, keď vidí okolo seba toľko utrpenia? Domy sa opravujú, rany zahoja, ale strata blízkeho človeka sa nedá nahradiť ničím. Nič neuteší dušu matky, ktorá prišla o syna.

Zamyslený, zastavil sa pred domom, kde býva Jawen. Zdalo sa mu, akoby za oknom zazrel jeho matku. Záclona sa zavlnila a tieň postavy za sklenenou výplňou okna postupne zmizol. Vtom sa rozpamätal na moment tesne pred tým ako sem vtrhli vojská Kabronu. Otočil sa a rýchlym krokom sa vrátil do svojho príbytku. Vzal pripravený batoh i palicu a zavrel za sebou dvere.

„Lonor, čo sa stalo? Kam to ideš?“ - prekvapila ho Linwë.

Starec sa tak ponáhlal, že na jej slová vôbec nereagoval. Kráčal priamo vpred nevnímajúc svoje okolie. Jeho pohľad bol upretý na jediný cieľ. Musí nájsť Jawena a priviesť ho späť domov.

„Tak počkaj! Teraz nemôžeš odísť...“ - postavilo sa mu dievča do cesty.

„Musím, Linwë. Musím toho chlapca nájsť...“

„Prečo si taký? Prečo si myslíš, že si na všetko vystačíš sám?!“

„Dobre teda. Ak chceš, pod' so mnou.“ - privolil.

Nie však preto, že by s ňou súhlasil, nebodaj si priznal svoje pochybenie. Jednoducho chcel kl'ud. Dobre si uvedomoval, že by musel čeliť ďalším otázkam, naliehaniu a neodbytnému presviedčaniu. Tak radšej súhlasil s tým, že ho bude Linwë na jeho ceste sprevádzať. Ale prepočítal sa. Nebola to totiž iba ona kto sa ku nemu chcel pridať. Kým si dievča zbalilo veci na cestu, dozvedeli sa o tom i jeho priatelia z Kabronu. Nakoniec sa za chlapcom vybrala z Algaru dvadsaťjedenčlenná výprava zahŕňajúca starého muža, dievča, rytierov z Karbonu a niekoľko vojakov zo Sazaru, ktorí ochotne poskytnú pár koní tým, čo ich nemali. Prešli cez rieku na západ od dediny a došli na miesto, kde sa chodník rozdvajoval.

„Kadiaľ teraz, pán môj?“ - spýtal sa Lewel, jeden z vojakov Sazaru.

„Na juh!“ - vyriekol Lonor bez najmenšieho zaváhania a vyrazil.

Lonor, hnaný výčitkami a pocitom zodpovednosti za všetko čo sa v nedávnej minulosti udialo, nasadil vysoké tempo. Skupina ukrajovala jeden kilometer za druhým. Cválali vpred, nasledujúc niekdajšieho rytiera, ktorý sa ponáhlal akoby sa mal čochvíľa stretnúť s osudom.

Netrvalo dlho a dorazili ku drevenici, v ktorej prenocoval Jawen s Thondorom. Lonor nazrel dnu. Stopy po ľudskej činnosti boli jasne viditeľné. Zrejme bolo aj to, že sú už niekoľko dní staré. Ohnisko bolo už dávno vychladnuté a popol rozfúkal vietor. Nemalo zmysel sa tu zdržiavať.

Pokračovali ďalej na juh a večer sa priblížili k Valě. Hukot tejto mohutnej a divokej rieky, pretínajúcej takmer celý kontinent, bolo počuť už zďaleka. Skupina spomalila, ale Lonor nie.

„Poďte za mnou! Tam nižšie je brod. Tadiaľ prejdeme.“ - zavelil.

Nečakal na odpoveď. V skutočnosti nič iné ako poslušnosť ani neočakával. Vedť sa rozhodli sami. Ak nie je niekomu po vôli putovať bez prestávky, stále má možnosť opustiť skupinu a vrátiť sa späť. Na túto možnosť však nikto ani len nepomyslel. Ochotne a

oddane ho nasledovali smerom ku brodu. Lenže po niekoľkých stovkách metrov to bol práve Lonor kto spomalil. Niečo upútalo jeho pozornosť.

Zastavil a zoskočil z koňa. Vzal si meč, palicu a pomaly kráčal vpred. Zastali aj jeho nasledovníci. Dvaja z nich ostali s koňmi a ostatní išli za starcom po svojich. V rukách zvierali meče a nedôverčivo sa rozhliadali po okolí. Vo večernom šere už bolo takmer sotva niečo vidieť. S prižmúrenými pohľadmi a nastraženými ušami kráčali opatrne ďalej. Každé šuchnutie či prasknutie vetvičky pútalo ich pozornosť. Srdcia sa im rozbúchali v okamihu keď z blízkeho krovia vyletel hlučný párik drozdov. Následne sa začali smiať. Práve porazili jednu z najobávanejších armád a vyľakajú ich obyčajné vtáky? To sú hrdinovia z Algaru.

Dobehli Lonora a prešli ešte niekoľko krokov v jeho prítomnosti, keď zbadali pred sebou siluetu postavy. Krívajúca postava sa norila z tmy a čím bola bližšie k výprave, tým ostrejšie a jasnejšie boli jej kontúry. Rozpoznali zranenú nohu a voľne visiace ruky naznačovali značnú únavu. Čoskoro rozpoznali i ďalšie dôležité detaily.

Lonor pustil meč i palicu na zem a rozbehol sa neznámemu naproti. Šokovaní spolupútnici sa nezmohli na viac, než na doširoka otvorené ústa. Všetci okrem Linwë. Aj ona sa rozbehla vpred.

„Jawen! Jawen...!“ - vykrikla a oči sa jej zaleskli slzami, keď chlapca objímala.

„Úbohé dieťa, si v poriadku?“ - zaujímal sa Lonor, hoci videl, že jeho chôdza mnohému napovedá.

„Som unavený. Unavený a hladný...“ - riekol chlapec tichým hlasom.

„Utáboríme sa!“ - zavelil starý muž.

„Tu? Na ceste?“ - pýtal sa Joel z Karbonu a rukami ukazoval na miesto okolo nich.

„Áno, tu na ceste!“ - odvrkol Lonor s riadnou dávkou sarkazmu a neveriacky krútil hlavou.

Je vôbec možné, aby sa ho také niečo opýtal jeden z najlepších bojovníkov akého pozná? Očividne je. - zamýšľal sa Lonor. Joel nepatril k najbystrejším, ale sily mal za štyroch a v boji zdolal každého protivníka, s krotým sa doteraz stretol. Takže bol vítanou posilou vojska, aj napriek tomu, že bol, ako sa hovorí, jednoduchšieho zmýšľania.

„Samozrejme, že nie tu. Pôjdeme k rieke a tam prenocujeme. A zajtra sa vrátíme domov.“ - doplnil pre istotu, aby jeho slová nik nepochopil ináč ako boli myslené.

Chlapca vysadili na koňa k Linwě a presunuli sa na breh rieky. Tam zhotovili jednoduchý prístrešok z konárov okolitých stromov. Hustá čečina ihličnanov prikrytá plášťom a inými látkami, poslúžila ako lehátko pre zranené dieťa. Kým dievča čistilo a obväzovalo Jawenovi rany, niektorí bojovníci sa vydali na lov a ďalší pripravili oheň. Lonor neďaleko od nich zbieral bylinky na čaj.

Keď sa chlapec občerstvil, vyrozprával všetkým čo na svojej ceste zažil. Počúvali ho so záujmom a s úžasom. Bol zázrak, že vôbec ešte žije. Niečo, alebo niekto nad ním držal ochrannú ruku. - hovorili si. I Jawen to tak cítil. Vo vnútri vnímal, že nebyť Zoë dnes by tu už nebol. Tým si bol celkom istý.

S pocitom, že sa všetko dobre skončilo, sa hlboko v noci napokon uložili ku spánku.

Návrat trpaslíka

Slabý dym z vyhasnutého ohniska, nesmelo stúpajúci k oblohe, pretínali ostré lúče vychádzajúceho slnka. Kde-tu bzučal nejaký hmyz, či čvirikalo vtáča. Nič z toho však nenarušovalo pokoj tohto rána. Celá družina si po náročných dňoch dopriala výdatný spánok. Nikam sa už nemuseli ponáhľať, pred nikým nemuseli utekať, nemuseli sa skrývať a ani nemuseli nikoho naháňať. Konečne pokoj, ktorý im tak veľmi chýbal. Ale ten pokoj netrval príliš dlho. Jawen sa preľaknutý s hrozivým krikom strhol zo sna. Všetci okamžite spoznali. Bojovníci sa inštinktívne chopili zbraní ešte skôr ako otvorili oči.

„Je to v poriadku, si v bezpečí...“ - upokojovala ho Linwë.

„Mal som hrozný sen.“

„Neboj, bol to iba sen. Nič sa nedeje.“ - objala vystrašeného chlapca.

„Aký sen? Čo v ňom bolo?“ - vypytoval sa Lonor.

„Bol to obyčajný iba sen...“ - zdôrazňovala, akoby nechcela aby o tom Jawen hovoril.

„Žiadny sen, ktorý spôsobuje toto nemožno nazývať obyčajným!“ - poukazoval Lonor na chlapca trasúceho sa od zimy aj napriek tomu, že bolo teplo.

Linwë pochopila, že jej priateľ má zrejme pravdu a posmelovala chlapca, aby im povedal čo ho tak veľmi vystrašilo.

„Z lesa sa smerom ku nám blížila temnota. Všetko sa postupne zahalilo do tmy. Za chvíľu už nebolo nič vidieť. Bola zima a tma. A my sme pred tou tmou nedokázali ujsť. Dostihla nás a jedného po druhom nás pohlcovala. Kto sa ocitol v tme, okamžite zomrel. Bežal som. Bežal som najrýchlejšie ako som vládol, ale aj tak som jej nedokázal utiecť. Najskôr mi pohltila nohu a postupne i celé telo. Bolo to studené, veľmi studené...“ - triasol sa chlapec i naďalej.

Lonor si odsadol do ústrania a zamyslený hľadel na riekku. Premýšľal, nad významom toho sna. Znepokojovalo ho pomyslenie na to, že by to mohlo mať hlbší význam. Mohla by to byť nejaká správa, možno varovanie... A možno... Možno je to naozaj iba obyčajný sen. Nemožno sa diviť, že sa Jawenovi také niečo prisnilo po tom všetkom čo zažil. Nech už je to akokoľvek, je najvyšší čas pobrat' sa domov, do Algaru.

Balenie netrvalo dlho a čoskoro už skupina opúšťala breh rieky. Vrátili sa na cestu, po ktorej prišli a smerovali k domovu. Ale Lonor sa neustále obzeral cez rameno. Niečo ho znepokojovalo. Niečo, čo si nevedel vysvetliť. Ostatní si to všimli a tiež zbystrili

pozornosť. Zdalo sa, akoby ich niekto nasledoval. Nevideli ho, ale tušili, že tam je. Že niekde v tom lese za nimi je niekto, kto ich sleduje. Zomkli sa tak, aby kôň s Jawenom a Linwë bol uprostred. Z každej strany ich chránil niektorý z bojovníkov. Lonor išiel posledný a stále hľadel do lesa. Po dvaja z jazdcov z každej strany vošli do okolitého lesa a skrze porast smerovali naspäť k rieke. Chceli nenápadne zistiť, kto to je.

Prešli niekoľko metrov a potom ho uvideli. Blížila sa ku nim postava odetá v čiernom plášti s kapucňou.

„Stoj! Kto si?! A čo tu robíš?!“ - adresovali prenasledovateľovi pár jasných otázok.

„Čo vás do toho?“ - odpovedal drzo a nebojácne.

„Stoj! A odpovedz! Inak...“

„Inak čo?“ - uškrnul sa, zodvihol ruky a švihol nimi smerom k nim a akási neviditeľná sila ich sotila k zemi.

„To je on! To je Garthon!“ - vykrikol Jawen, keď zbadal, čo sa deje za nimi.

„Garthon! Vzdaj sa a vydaj nám kameň, ktorý máš v držbe!“ - išiel Lonor priamo na vec.

„Nejaký šedivý pirát mi nemá čo rozkazovať!“ - chichúňal sa a opäť zodvihol ruky, aby na neho poslal rovnaké omračujúce zaklínadlo ako na jazdcov pred chvíľou.

Lenže ostatní bojovníci neostali bokom a tí čo mali luk na čarodejníka okamžite vystrelili dávku šípov. Namiesto útoku sa tak musel brániť. Ale príliš ho to nezaťažovalo. Pár pohybov rukami, pár správnych slov a šípy sa pred ním odrazili od neviditeľného štítu, ktorý ho zrazu ochraňoval. Znovu a znovu sa ho pokúšali zasiahnúť, ale zakaždým to skončilo rovnako. Niektorí preto zoskočili z koní a rozbehli sa k nemu zvierajúc v rukách dlhé meče.

„Tak podťte! Len podťte! Mňa aj tak nepremôžete. Som totiž nesmrteľný!“ - vystatoval sa Garthon sebaisto. - „Mám totiž niečo, čo vy nikdy nezískate! To ja mám Modrú Hviezdu a moja bude naveky!“ - siahol do vrecka, aby sa ňou pochválil a demonštroval tým svoju neohroziteľnosť.

Na jeho prekvapenie ju však nikde nedokázal nahmatat'. V panike sa prehrabával raz v jednom a raz v druhom vrecku. Neveriacky sa presviedčal, či nie sú deravé. Všetko bolo v poriadku. Až na chýbajúci kameň.

„Máš na mysli túto Modrú Hviezdu?“ - posmieval sa mu malý škriatok, čo sa tu z ničoho nič objavil.

„Ako si...? Ty jeden...!“ - vyhrážal sa mu zovretou päťou.

Ale v tom momente už k nemu letela ďalšia várka šípov. Než sa stihol spamätať zasiahlo ho viacero z nich. Niektoré sa mu zapichli do hrude, iné mu trčali zo stehna. Mág padol na kolená a zvíjal sa v bolestiach. V amoku ich jeden po druhom vytrhával z tela. To mu však spôsobovalo len ďalšiu bolesť a jeho odev v okamihu do červena zafarbila krv vytekajúca z početných rán. Prekvapený tak ako ešte nikdy, nezmohol sa na nič čím by sa ubránil. Telo mal paralyzované a z jeho úst už nevyšlo žiadne zaklínadlo. Hoci sa snažil ešte čosi povedať, jeho pery nevydali žiadny zvuk.

„Tento ti posielam za všetkých, ktorých si pripravil o život!“ - povedala Linwë a skúsene natiahla tetivu svojho luku.

Vzduchom zasvišťal posledný šíp a prenikol cez lebku čarodejníka. Krvácanie do mozgu spôsobilo okamžitú smrť. Bezlúčne telo najobávanejšieho čarodejníka ležalo na zemi uprostred prašnej cesty. Bolo po všetkom. Konečne. Jeden z vojakov však nechcel nechať nič na náhodu a mágovi ešte pre istotu mečom oddelil hlavu od tela. Prítomní zajasali radosťou a miestom sa ozývali víťazné pokriky. Po lícach im stekali slzy radosti. Nadšene sa potľapkávali a objímali.

A tentokrát neostal bokom ani Gudrull. Ved' nebyť neho, ktovie ako by to dopadlo. Vtedy si Jawen spomenul na slová, ktoré mu povedala Zoë. I malí tvorovia dokážu veľké veci. Ani najlepší

bojovníci totiž nemohli Garthona poraziť pokiaľ mal pri sebe Modrú Hviezdu. Zato, že ho premohli, vďaka práve tomu najmenšiemu z nich.

„Ako sa ti to podarilo? Ako si sa dostal ku tomu kameňu?“ - vypytoval sa Lonor.

„Sledoval som toho čarodejníka odvtedy ako v Eimmu zabil mojich spoločníkov. Som malý a viem sa pohybovať veľmi potichu. Nás škriatkov si nikto nevšima. Bol som taký nenápadný, že ma neodhalil ani najobávanejší čarodejník široko-d'aleko. Bol som mu stále v pätách. Aj keď mi to dalo poriadne zabrat', keďže moje kroky sú o dosť kratšie od vašich.“ - zažartoval.

„Videl som ako zabil vlka a ako mu chlapec unikol iba o vlások. Veru, nebolo mi vtedy všetko jedno. Ale nechcel som sa vzdať. Bol som ako jeho tieň. Kamkoľvek sa pohol, nasledoval som ho a trpezlivo som čakal na svoju chvíľu. Tá prišla včera večer. Aj taký čarodej ako Garthon sa raz unaví. Vedel som, kde má ukrytý kameň, a keď tejto noci zaspal, cítil som, že toto je moja šanca. Priplazil som sa ku nemu a vzal mu ho z vrečka.“ - vyrozprával mu škriatok.

„Úžasné. A veľmi odvážne.“ - pochválil ho Lonor. - „A ako sa vlastne voláš?“

„Ja som Gudrull. Gudrull pane...“

„Tak vedz, Gudrull, že tvoj hrdinský čin a tvoje meno budú naveky zapísané nielen v kronikách ľudu Algaru, ale v kronikách celého

sveta.“ - na znak uznania a úcty sa pred ním uklonil a potriasol mu pravickou, čo v škriatkovi vyvolalo pocit nesmiernej hrdosti.

„A teraz ten kameň...“ - vystrel Lonor ruku ku škriatkovi.

„Ako prosím?“

„Daj mi ten kameň!“ - zopakoval dôrazným tónom.

„Aha, áno... Máte pravdu. Nechať si ho, by bolo príliš... nehrdinské.“ - pousmial sa malý tvor.

„Veru, presne tak, ako hovoríš.“ - zasmial sa starec.

Keď tri sa stanú jedným

Od porážky Garthona prešlo niekoľko týždňov. Teraz boli všetky tri kamene v rukách algarov a to z nich robilo najmocnejší národ známeho sveta. Lenže Lonor aj napriek tomu nemohol pokojne spať. Uvedomoval si, akým problémom boli vystavení, keď mali iba jeden z nich. Teraz, keď majú všetky, budú istotne cieľom útokov ďalších ľudí, ktorí sa ich budú chcieť zmocniť. Kamene musia byť zničené! O tom nebolo pochyb.

Hneď ráno vzal kamene a pokúsil sa ich rozbiť najťažším kladivom aké našiel v dielni. Bezúspešne. Každá rana sa od nich odrazila a nezanechala na ich povrchu ani škrabanec. Potom mu napadlo, že ich skúsi roztaviť v ohni. Ani to však neprinieslo očakávaný výsledok. A tak chodil bezradný muž hore-dolu dedinou a rozmýšľal nad tým, ako ich zničiť. Tu sa mu do cesty postavil Jawen.

„Môžem Vám nejako pomôcť?“ - ponúkol sa chlapec.

„To ťažko... Jedine, že by si vedel ako sa dajú zničiť tie prekliate kamene.“

„Zničiť?! Prečo?“

„Prinášajú len samé utrpenie. Odkedy sa medzi ľuďmi rozšírila správa o ich existencii, čelíme jednému útoku za druhým. Netúžim po ďalšej vojne.“

„Veď teraz si už na nás nikto netrúfne, keď vedia, že ich máme.“ - riekol chlapec plný optimizmu.

„Obávam sa, že sa mýliš, chlapče.“ - potľapkal ho Lonor po pleci.

„Ale ak ich zničíme, prideme o všetku moc, ktorú vďaka nim máme.“

„Všetko má len takú moc, akú mu dáme.“ - odpovedal mu starý muž.

Jawen sa nad tým zamyslel a chvíľu sa prechádzal po boku Lonora. Potom vyslovil nečakanú vetu.

„Dajte mi tie kamene, viem ako ich zničiť.“

„Vieš? A ako? Ako to urobíš?“

„Áno, viem. Aj Vy to viete. Len tomu neveríte.“

„Čože?“ - čudoval sa Lonor a aj keď tomu nerozumel, kamene Jawenovi vydal.

Modrú Hviezdu i Slnko severu položil na zem pred seba. Potom vzal Agfeusovi palicu, v ktorej bol stále vsadený Mocný mesiac a naklonil ju nad tie dva. Zrazu sa všetky kamene rozžiarili. Ako

chlapec dvíhal palicu, vzniesli sa za ňou i tie dva, čo boli položené na zemi. Svetlo, ktoré z nich vychádzalo, bolo čoraz jasnejšie. Svit poludňajšieho slnka zanikal v porovnaní s ich jasom. Chlapec i starý muž si zakrývali oči dlaňou. Napriek oslepujúcemu svetlu však chceli vedieť a hlavne vidieť čo sa deje. Mágova palica sa nekontrolovane triasla. Kameň v nej vsadený sa zo všetkých síl snažil dostať zo zovretia dreva. Podarilo sa mu to a tiež sa vzniesol do vzduchu. Pridal sa k ďalším dvom a spoločne stúpali do výšky. Nad korunami stromov začali pomaly krúžiť. Ich rýchlosť sa postupne zvyšovala natoľko, že rozoznať jednotlivé kamene už nebolo možné. Kruh jasného bieleho svetla v zdanlivo pravidelných intervaloch zväčšoval a zase zmenšoval svoj priemer. Napokon sa pri jednom zo zmenšení ozvala ohlušujúca rana a Algar zaliala vlna pulzujúceho bieleho svetla. Následne z oblohy na zem spadol jeden jediný kameň, žiariaci všetkými farbami.

Keď jeho jas zoslabol natoľko, že bolo možné dívať sa na neho bez obáv z úplnej slepoty, priblížili sa ku nemu. Hľadeli naň a premýšľali nad tým čoho sú svedkami. Vtedy si Lonor spomenul na tú noc pri studni. Opäť počul ten hlas. Úplne rovnaký ako tej noci. Aj slová boli rovnaké: ***Keď tri sa stanú jedným, vtedy sa všetko skončí. Vtedy najmenší z vás povstane. Ten najmenší vás povedie. V jeho silu budete dúfať. On vás povedie a obnoví rovnováhu.*** Díval sa na chlapca a na ten neobyčajný kameň, ktorý vznikol spojením všetkých troch. Toto je ten moment. A toto je ten

chlapec. Proroctvo sa naplnilo. Než by však stihol čokoľvek povedať, pristúpil ku kameňu Jawen a vzal ho do dlaní.

„Všetko má len takú moc, akú mu dáme.“ - povedal hľadiac na Lonora.

Zavrel oči a z celej sily tlačil svoje dlane oproti sebe. Cez medzery medzi prstami prenikali von farebné lúče svetla a spod chlapcových dlaní sa na zem sypal čierny prach. *Ja som ti dala túto úlohu a ja ti dám aj silu ju dokončiť*, znelo v jeho mysli, zatiaľ čo sa jeho dlane ku sebe čoraz viac približovali. Po pár sekundách bol kameň zničený. Rozdrvený na prach rukami malého chlapca a odviaty vetrom do všetkých svetových strán.